

אתגתא

בשבע 1007 | י"ד באב תשפ"ב, 11.08.22

רחלי תורג'מן-הומינר עשתה את
השידוך הראשון בגיל 18. כיום היא
מנהלת אתר היכרויות מזן אחר
// עניין אישי, רבקי גולדפינגר

מדבר על צדקה

אראל סג"ל מודע
למחרים שהוא
משלם בבחירה
להתמקד בחשיפת
שחיתות במערכות
השלטון, אבל
מבחינתו מדובר
בשליחות למען אזרחי
ישראל

// הדס צורי

צילום: עופר עמרם

מי החליט שבט"ו באב צריך לקנות מתנה דווקא לאישה? // דביר שרייבר

מופעה שמה על הפזמונים

גני ירושלים
מלון וספא

שלומי בן דוד
אומן האלזאיות

רולי דיקמן

קובי ברומר

ניר חיימוביץ
אומן חושים

תוכניה עשירה ומגוונת לכל המשפחה

ארוחות
מגוונות

מתנכחים
מגוונים

ג'ונגל
חיות

קרקס
אפריקאי

2 ברכות שחיה
בהפרדה מלאה

בתאריכים: 8.8-27.8.2022 // י"א אב-ל' אב

שריינו עכשיו: 02-6558888

נותנו אקולות
אמכונים!

כשרות
גלאט מהדרין

כל מה שטוב, קרוב!

24-29.8.22
כ"ז אב-ב' אלול
תשפ"ב

פסטיבל קיץ בגוש עציון

נתן גושן
מארח את אמיר דדון
28.08

ישי ריבו
מופע פתיחה | 24.08

הנחות ללנים בצימרים שבגוש עציון

לפרטים והרשמה:
< תיירות גוש עציון >

טיולים
מודרכים

חוות
מארחות

מעיינות
צוננים

אתרי תיירות

פעילויות לכל
המשפחה

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

מסילת צמים

מדברים הרבה על הנוער של היום. בואו נדבר על הנוער של הצום

הלימוד התקיים באולם שממוקם מתחת לקרקע, בלי קליטה סלולרית, וזה בהחלט עוזר לריכוז. חלק מהנערים סיימו מסכת לראשונה בחייהם, וחזרו הביתה בעיניים בורקות. בתוך כמה ימים התברר שהטרנד הלימודי יצא מגבולות פתח תקווה: ארבעים בני נוער למדו את מסכת תענית במשך יום אחד, בשכונה אחת בקרני שומרון, ובשכונה אחרת עוד חבורה סיימה את המסכת.

זה מעניין. אם היינו מציעים לכל הנערים האלה ללמוד דף אחד ביום, בהעמקה ובנחת, הם כנראה היו מתלהבים פחות. אולי בדור שצריך סיפוקים מיידיים, גם הלימוד צריך להיות מדי פעם לימוד של הישג גדול. תורה: אקסטרים.

5 וזה לא הסוף. ברחבי הארץ פוזרים כשלושים וחמישה סניפים של רשת 'תורהנוער', בשיתוף עמותת סולמות. המיום התחיל בסניף אחד, 'עלה הדס', שהקימו אריאל דרסינובר וחברו חובב און לע"נ הדס בן שושן. אריאל נהרג שלושה שבועות לפני חתונתו, בתאונת דרכים בצומת ברוכין, ומאז הפעילות, שמוקדשת לעילוי נשמות, הולכת ומתרחבת. סניף 'תורהנוער' בעיר רעננה שמע על הרעיון החדש, ומיהר לפרסם מודעה משלו: "מי רוצה לסיים מסכת שלמה ביומיים?"

מי רוצה? מתברר שעשרות צעירים רוצים. בימים רביעי וחמישי, ו' ו-ז' באב, בבית כנסת 'מושכן מיכאל' ברעננה, למדו מסכת שלמה, בפורמט קצת אחר. בכל פעם לימד רב אחר שני דפים, עם הפסקות, ועם לילה שבו אפשר לישון על זה ולהמשיך למחרת. היומיים האלה הסתיימו בסעודת מצווה חגיגית עם הלומדים, המלמדים ובני המשפחות.

אבל השיא היה בתשעה באב. מודעה חדשה עוצבה והופצה בשכונת הר חומה בירושלים: "מה תעשה בתשעה באב השנה? במקום להיחבר בבית, בוא נבנה ביחד! רוצה לסיים את כל ספר מסילת ישרים ביום אחד?" איזו יוזמה יפה. היום כן לומדים תורה. כלומר, מוסר.

וכן, כחום הצום, בשעה 11:00 בבוקר, ישבו בבית הכנסת יוסף חיים עשרות בני נוער שלמדו יחד עם הרב אמיר דדון (אחלה שם. הרב נתן גושן הגיע לסיום?). וממש כמו שסיפרה המודעה: "בסוף כל פרק עוצרים לסיכום וריענון קצר, ומסיימים עד לשעה שבע בערב, למנחה וערבית, ואז סעודת סיום מפנקת עם רב השכונה, הרב אריאל אדרי. בהתאם להלכות תשעה באב, הלימוד יהיה בדגש על עבודת המידות. תיקון המידות והעצמת הטוב מקרבים את בנין המקדש!"

תנועות הנוער של השכונה - בני עקיבא, עזרא ואריאל - הפיצו את המיזם. מי שהגיע קיבל ספר מסילת ישרים, וגם מחברת 'יומן מסע' כדי לכתוב לעצמו נקודות וסיכום, ואפילו מרקרים בשני צבעים לסימון משפטים שתפסו אותו (שימו לב: "צבע אחד לנקודות שאני חזק בהן, וצבע שני לנקודות שצריכות חיזוק").

6 אני יודע מה חלק מכם חושבים. שזה לא רציני. שלא בטוח שכדאי לבחון כל נער מפתח תקווה, קרני שומרון ורעננה על כל פרט במסכת תענית... אז מה. הדור החייב זכאי הזה שלנו כנראה צריך גם מיזם כזה, שיש בו המון שאפתנות, התלהבות וחדוות נעורים.

וכן, אתם צודקים, זה קצת מצחיק ללמוד את מסילת ישרים ביום אחד. נשמע כמו פרודיה על העידן התזזיתי שלנו. לימוד מסילת ישרים מחייב עבודה עצמית, הפנמה, הרי הספר עצמו מדבר על סולם שעולים בו שלב אחר שלב. אז נכון, אני לא חושב שכל הנערים שם קנו את מידות הזהירות, הזריזות, הנקיות, הפרישות, החסידות, הענווה, יראת החטא והקדושה ביום אחד. ועוד ביום צום. אבל גם אם הם התעייפו, איבדו ריכוז, ולא באמת קלטו הכול - משהו נכנס ללב. עצם האירוע, המפגש והאווירה עושים רושם חינוכי גדול. דבר אחד ברור: הם לא קנו את מידות הטיפשות, ההבל, הקנאה, התועבה, הפריצות, הגאווה והטמטום באותו זמן בבית מול המסך.

איך כתב אחד ממסיימי מסכת תענית במרתון ההוא בפתח תקווה שהתחיל את הכול? "לפעמים יש לנו ציפיות נמוכות מעצמנו, בכל התחומים. למדתי פה לשאוף גבוה וקיבלתי שיעור ענק, גם בגמרא אבל גם על עצמי".

טוב, אני מבין אותו לגמרי. הרי במשך שנים הייתי גם גמראפוב. ●

צילום סלולרי: ידידיה מאיר

נכנסתי לקריה החסידית האמריקנית במזנון רק כדי לתדלק ולקנות משהו כשר לאכול. לא ידעתי שאצא משם עם סקופ מטלטל בתחום השידוכים. במזנון הכשר למהדרין שבתחנת הדלק ביציאה לכביש 17 בדרך להרים, ראיתי ליד הקופה עלון מקומי. לקחתי אותו בסקרנות ועיניי נפלו במדור השידוכים, בעמוד הראשון. הופיעו שם השמות של החתנים, הופיעו שם השמות של הכלות, ואז הגיעה קטגוריה שלישית: שם השדכן. כן, כן. מרדכי אהרן פריעד התארס עם שרה לאנדא (מזל טוב!) ולדי שמותיהם כתוב: שדכן, ר' ישעיהו דוד סופר, בורו פארק. וכך הלאה: חיים אריה גרינבלאט התארס עם גיטל הינדל הערשקאוויטש, אבל כל נשכח את השדכן: ר' שלמה שאללאמאן מווליאמסבורג. חסר רק מספר הטלפון שלו עבור עוד לקוחות פוטנציאליים. ברגע הראשון חייכתי על העיתון עם החדשות המפורסות מהעירייה. ברגע השני חשבתי מה איתנו. אולי צריך לתת קרדיט, תיוג ופרסום לכל שדכן מוצלח? אולי זה יעזור לכולנו בהתמודדות עם הרווקות המבוגרת? למה רק ללייבל קופטשיק מגיע?

אתם צודקים, זה קצת מצחיק ללמוד את מסילת ישרים ביום אחד. נשמע כמו פרודיה על הדור התזזיתי שלנו. לימוד מסילת ישרים מחייב עבודה עצמית, הפנמה, הרי הספר עצמו מדבר על סולם שעולים בו שלב אחר שלב

4 אבל ברוך ה', יש אנשים שמתפקדים יותר טוב ממני בצום. הרבה יותר טוב. ולדעתי מתחיל פה משהו חדש שהולך ללוות אותנו בצומות הבאים (עד שהם יהפכו לששון ולשמחה, ומי יודע, אולי גם אחר). אז למען ההיסטוריונים שירצו לדעת איפה הכול התחיל: צום י"ז בתמוז תשפ"ב, פתח תקווה. הרב חנן שוקרן הכריז על מרתון לימוד של מסכת תענית ביום אחד, ופרסם מודעות שקראו לנוער להגיע. רבים אירמו גבה. לצעירים יש הרי יכולות קשב וריכוז מוגבלות ביותר, כך אומרים. וחורף מזה, למה שמישהו יבוא ללמוד בצום? הרב חנן בעצמו חשב שסיים את היום עם פחות ממניין משתתפים. התוצאה הייתה מדהימה: 63 נערים התחילו וסיימו את מסכת תענית, תוך כדי צום. הרב יוני לביא הוא זה שסיפר לי על הסיום הזה: "מדברים על הנוער של היום, אבל צריך לדבר על הנוער של הצום... חשוב לציין שמי שהגיעו לא היו רק דוסים-למדנים. היו שם גם צעירים שלפעמים נרדמים בשיעורי גמרא בבית הספר, או שמעבירים את ימי הצום בדרך כלל בשינה, בשעמום ומול מסכים... הפעם הם הפתיעו את עצמם ועשו דבר שעד אותו רגע היה נראה להם כמו חלום דמיוני".

1 הרבה זמן ניסיתי להדחיק את זה, להגיד לעצמי שזה עניין חולף שיעבור עם הגיל, אבל ככל שעוברות השנים הבעיה הולכת ומחריפה: אני צומפוב.

מה זה צומפוב אתם שואלים? אין מילה כזאת במילון, אני יודע, אבל זה מה שאני. אדם שסובל מחרדת צומות.

תראו, אף אחד מאיתנו לא נהנה מצומות, ברור. צום הוא סבל, זה הרי בדיוק העניין. אתה אמור לסבול ולהתאבל, בצום גדליה, עשרה בטבת, י"ז בתמוז ותשעה באב. וביום הכיפורים? ועיניתם את נפשותיכם. שורש המילה תענית הוא עינוי.

אז נכון, כולם סובלים. אבל לא כולם חושבים במוצאי הצום, עוד לפני האבטיח, על הצום הבא. זהו, נגמר תשעה באב, אפשר לאכול, אז מה אתה מוטרד עכשיו מצום גדליה? יש עוד חמישים ואחד ימים ועוד לילה אחד! אבל מה לעשות, זה חזק ממני.

ואני לא סתם חושב על הצום הבא, אלא גם יודע בדרך כלל לפני כולם באיזה יום בשבוע הוא יחול. בעיקר אם הוא נופל ביום ראשון. כי כידוע לכל מי שקצת עוסק בנושא, כשהצום בא מיד אחרי שבת, עם כל האוכל שאוכלים בשבת, הרבה יותר קשה לצום. או אולי הרבה יותר קל. האמת שלא הגעתי להכרעה ברורה בעניין, אבל אני חושב עליו. הרבה.

2 ועוד תסמינים: בארון התרופות יש לי מאגרי קלי-צום. הרבה מעבר לכמות המותרת בחוק לצריכה עצמית. האמת? יש לי חלום: לצום יום אחד בלי לקחת קלי-צום. מי אמר בכלל שזה מועיל? אבל אין לי אומץ לנסות לצום בלי קלי-צום. כלומר, אמנם תמיד קשה לי גם עם קלי-צום. אבל לך תדע איך זה יהיה בלי זה. אז במקום לקחת סיכונים מפחידים אני מתעמק בדיונים הלכתיים שקשורים בגלולת הפלא. ידעתם כמה מסובכת סוגיית קלי-צום בשבת? קודם כול, יש בעיה של נטילת תרופה בשבת משום חשש שחיקת סממנים: חז"ל גזרו שמא האדם יבוא לייצר תרופות בעצמו. מצד שני, הגזרה הזאת, לפי רוב הפוסקים, היא רק בתרופות, לא בתוספי תזונה. מצד שלישי, יש בעיה של הכנה משבת לחול, הרי אתה לוקח את הגלולה הזאת בשבת בצהריים בשביל שיהיה לך קל לצום ביום ראשון בצהריים. לכן פוסקים רבים סבורים שראוי לירא שמיים (וירא צומות) לרסק מבעוד יום את הגלולות ולקחת אותן כחלק מסעודת שבת, ולא בנפרד. ריסקתם פעם קלי-צום לתוך הצ'ולנט? מה, לא? טוב, נו, זה רק כי אתם לא צומפובים. בכל ערב צום, מתפרסמות בעיתונים ובאתרים הכתבות המסורתיות: "10 טיפים שיעזרו לכם לעבור את הצום בשלום". תמיד נותנים שם את אותם טיפים. כבר שנים. 1954 שנים, אם רוצים לדייק. מאז חורבן בית המקדש.

אין אני יודע? כי אני תמיד מקפיד לעיין ברשימות הטיפים, שמא אולי השנה הגיע איזה חידוש בתחום. אולי המדע גילה דברים שהוא לא ידע קודם. אבל תמיד אני נשאר עם "רציו להקפיד להרבות באכילת ענבים כי הסוכר שלהם מתפרק לאט". אכלתם פעם צ'ולנט? ענבים?

3 אבל השנה תשעה באב היה באמת עיני גדול. אכננו נמצאים בימים אלה בהרצאות בארצות הברית, והפרשי השעות גרמו להארכה משמעותית של הצום. זה לא שצמתי במציאות יותר שעות, אבל בתחושה שלי הצום היה ארוך מאוד. לא יום אחד של תענית, אלא יום וחצי. למה? כי אחרי חצות היום אצלנו, כשרק עליית מהרצפה לכיסא, כל הקבוצות כבר התפוצצו מהסרטונים המרגשים של השירה של סוף הצום בכותל. עם זה עוד יכולתי להתמודד, אבל אז הגיעו כל התמונות של שבירת הצום עם הקפה או העוגייה או השוקולד או המיץ תפוחים סחוט או הסלט הקצרץ דק-דק או היוגורט עם החתיכות פרי. בקיצור, הבנתם את הכיוון. ואז התחילו לקפוץ לי כל מיני סרטונים של זמרים שיוצאים עם שירים חדשים, לפתיחת עונת החתונות. ואני עדיין בתשעה באב, כן? אללי לי.

בעצם חוויתי ג'ט לג דיגסטיב. זה מדהים כמה בעידן שלנו, העניין הוא לא רק איפה אתה נמצא פיזית, אלא גם איפה התודעה שלך, מה משדרות לך הרשתות מסביב. ליבי במזרח ואנוכי מת מרעב בסוף מערב.

חוגגים שמיטה

חוויית שמיטה
שלא תשכחו!

הפנינו משפחת ענק!

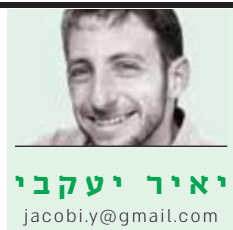
יום חמישי, כ"ח באב 25.8, בשעה 16:30
במיני ישראל

הצגה עם 'אסי ויהונתן' חפשו את המטמון ברחבי מיני ישראל

חידון שמיטה בקליקרים יצירה מהטבע מתנפחים מתחם נינג'ה וקיר טיפוס לנוער

אירוע הוקרה לחקלאים וגננים משקפי מציאות מדומה הפתעות רבות נוספות

רודפת שמלות

עשתה את הבוננזה שלה. כשהבנות התחילו להבין לאיזה ברוך הן נכנסות חנה כבר הייתה צעד אחד לפנייהן, וכשהבת הראשונה העלתה את החשש הסביר שתיאלץ לשלם את מלוא מחיר הבגד ששאלה - חנה הציעה לה בנושלת ביטוח כתמים פלוס ביטול השתתפות עצמית.

הבנות, שכל חטאן היה הרצון להיחטף על ידי גבר אלמוני בכרם, שילמו מה שצריך, וזבואל הפסטה המשיך להנהן מונוטונית, אבל הפעם בליווי חיוך מטופש של אדם אמיד שלא מבין מאיפה כל הטוב הזה נוחת עליו.

מה שהווג העשירי לא צפה הוא מילכה למשפחת הבריעי, שהחליטה יום בחיר אחד גם כן לפתוח גמ"ח בגדי לבן. אלא שהגמ"ח של מילכה החצופה היה גמ"ח כפשוטו, על כל המשתמע וחנה, אתם מתארים לעצמכם, זעמה על המתחרה שאיימה לשבור את השוק בשם החסד והנתינה חסרת התנאים. ומכיוון שאדם רואה אחרים כפי שהוא רואה את עצמו, חנה הניחה מיד שיש פה קאץ', אינטרס, טוויסט. אז היא עשתה מה שכל בן אדם הגיוני היה עושה. היא התחזתה לכלה והלכה לשאול בגד לבן מהגמ"ח החדש. אחרי שלוותה את השמלה, מעכה עליה את כל הענבים שרק יכלה למצוא, והחזירה למחרת את הבגד כשהוא סגול לגמרי.

מילכה למשפחת הבריעי לא מצמצמה, לקחה את הבגד כמות שהוא ואפילו העזה לברך את הכלה המזויפת בברכת מזל טוב לרגל האירוסים הממשמשים ובאים, ולהפציר בה לבוא שוב לשאול בגד מתי שרק תרצה. פשוט גועל נפש.

חנה לא הבינה איך נעשתה הנבלה הזו בישראל, לקחת מאנשים הגונים כמוה את הפרנסה, אבל באותה נשימה היא החליטה שכשהגלים מתחזקים, החזקים מתאמצים עוד יותר. בזמנו הפתגם עדיין היה חצי אפוי.

אז מה שחנה עשתה זה להפיץ שמועה מרושעת בכל גבול ישראל על השמלה הלבנה ששאלה ממילכה והייתה, לא עלינו, סגולה לגמרי. לא שזה היה שקר מוחלט, השמלה הרי באמת הייתה בצבע סגול, אלא שחנה לא טרחה להיכנס לפרטים של מי מרח עליה ענבים, מתי ובכמה רבאק. לצערה של חנה, מרוב אותיות קטנות היא לא שמה לב לאלו הגדולות. הכותרת "השמלה של מילכה היא סגולה" נתפסה על ידי ציבור הנשים המשווע לטבעת כערוכה לחיי משפחה מאושרים, והן חתכו מהבוטיק של חנה עוד לפני שזו הספיקה להגיד "זבואל זה הכול באשמתך".

"צדיקה ורע לה", היא מלמלה לעצמה עת צידיקה עליה את הדין, אבל אף אחד לא באמת דאג לה. רבעון לאחר מכן היא כבר הייתה עם עסק חדש.

- ליסינג כרכרות, אלא מה.

חנה למשפחת גוני בן נפתלי הייתה פמיניסטית הרבה לפני שידעה את פירוש המילה, ולמען האמת הרבה לפני שזו הומצאה בכלל. היא הייתה אישה שלא הייתה מוכנה להפקיר את גורלה בידי אף גבר, בטח שלא בידי בעלה זבואל שעיקר כנישורו התבטא בהנהון מונוטוני משל היה בובת כלב על דשבורד ארבעת אלפים שנה מאוחר יותר.

בקיצור, חנה המדוברת תמיד חשבה ביונס, ומאז חלוקת הארץ לנחלות לא חלף רבעון בלי שהשיקה מים עסקי חדשני שפשט את הרגל בתוך שלושים יום להקמתו בגלל שהציבור עדיין לא היה מוכן לקבל את מה שלחנה היה להציע. האחרונה שביוזמות המדוברות הייתה חנות בוטיק לבגדי נשים. המילה בוטיק עצמה כבר הבריחה את הרוכשות, שלא ידעו מה היא בכלל אומרת, אבל הריחו שזול זה בטח לא.

חנה כבר הייתה מוכנה להרים ידיים, להשליך את המגבת ולזרוע את הילדים. אבל אז שמעה על מנהג חדש ומעניין. מסתבר שבכל ט"ו באב יוצאות בנות לחולל בכרמים בבגדי לכן ששאלו אלו מאלו. ונחשו מי נתקעה עם סטוק של ארבעת אלפים חתיכות שמלות לבנות שהגיעו היישר מצידון? שכוייח.

אז חנה, שריבונו של עולם חילק לה כמות כפולה של פלפל על חשבון בעלה זבואל שהיה המקבילה האנושית לפסטה בלי כלום, החליטה שהיא צריכה לגשת למבצע הזה מכיוון אחר לחלוטין. חודש לפני ט"ו באב היא השיקה את "גמ"ח כלי לבן". הנשים לא הכירו את הקיצור הזה, גמ"ח, אבל הריחו שמדובר בעניין לא יקר, ונהרו בהמוניהן לראות הכעצקתה.

הבוטיק שהוסב לגמ"ח הוצף בן רגע באי-ספור בנות שתלשו מהמדפים את כל השמלות הלבנות שיכלו למצוא. אבל מה שהבנות המסכנות לא שמו לב אליו (מלבד השרוולים החסרים מבגד שנקרא, מסתבר, סרפן) היה האותיות הקטנות. הגמ"ח המבורך אכן השאיל לכל בת ישראל בגד לבן בלי חשבון ויבלי שאלות, אבל אם הבגד חוזר מוכתם, הוּ הוּ, במקרה שזוהי על השואלת לשלם את מחירו המלא של הבגד.

חנה הממזרה כמוכן הביאה בחשבון שהבנות, שיהיו בריאות, הלכו לפזז עם בגדים לבנים בתוך כרס, לא פחות, וכרס, כדרכם של כרמים, נוטה להיות מפוצץ בענבים שרק מחכים להתפצל על איזה בגד לבן ולהשמיד אותו לנצח. יומיים אחרי ט"ו באב חנה למשפחת גוני בן נפתלי כבר שילשה את ההשקעה שלה בבוטיק ופתחה עוד סניפים של ה"גמ"ח" ברחבי ישראל הצעירה. בנות רבות המשיכו ליפול בפח בשנים העוקבות, והייתי אומר שחנה שלנו נעשתה עשירה כקורח, אבל העם בזמנו עדיין היה קרוב מדי לאירועי המדבר בשביל ללכוד את קורח בשפת היוםיום, אז נסתפק בלומר שהיא

חנה כבר הייתה מוכנה להרים ידיים, להשליך את המגבת לזירה ועוד דימוי שלישי שמבטא הודאה בכישלון, אבל אז שמעה על מנהג חדש ומעניין. מסתבר שבכל ט"ו באב יוצאות בנות לחולל בכרמים בבגדי לכן ששאלו אלו מאלו. ונחשו מי נתקעה עם סטוק של ארבעת אלפים חתיכות שמלות לבנות שהגיעו היישר מצידון? שכוייח

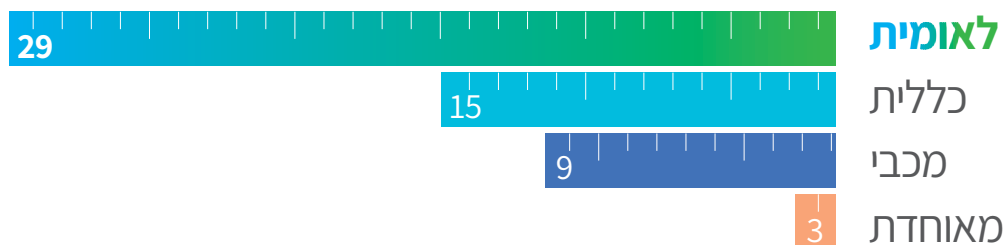

בית עם גינה
ונוף ללאומית

בשביל איכות החיים עוברים לבנימין והשומרון

בשביל איכות הבריאות עוברים ללאומית!

לאומית מובילה את שירותי
הבריאות בבנימין ובשומרון
עם 29 מרכזים רפואיים קרובים אליכם

חפשו את המרכז
הרפואי הקרוב אליכם

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

בתחבולות תעשה לך מתנה

למה דווקא הגבר צריך לקנות לאישה מתנה, מה הכי כדאי לקנות לה, ואיך כל זה קשור למנהג העתיק של ט"ו באב

"מה? מה לא ייאמן?"

"המסחרה שעושים מט"ו באב", אומר הגבר, "עושים מהיום הזה קרנבל שכל המטרה שלו היא לגרום לנו לקנות המון פרחים, שוקולדים, נרות ריחניים, כל מיני דברים שעולים המון כסף ושנחנו ממש לא צריכים".

"למה לא צריכים?"

אוקיי, פוکر הגבר את אצבעותיו בייאוש. היא בהחלט מצפה למשהו.

למה אין יום הגבר

אבל למה?

משהו קטן או גדול? עציץ עם קקטוס ננסי או טבעת יהלום נוצצת? כרית משי עם תמונה של הילדים או ספא מפנק, כלומר מפנק בעיקר את חשבון הבנק של בעלי הספא? אם הוא יסתפק במתנה סמלית היא תיעלב שהוא לא משקיע בה. אם הוא ישבור חיסכון היא תתעצבן שהוא ממשכן את עתיד הילדים על שטויות, ומה היא כבר בסך הכול צריכה, טיפת תשומת לב, זה הכול.

וזה באמת מביך את הגבר, כי הוא ביקר כבר בהמון חנויות וגלש בכל האתרים האפשריים, ואף על פי כן הוא לא מצא שום מקום שמוכרים בו תשומת לב. הוא היה שמח מאוד, באמת, להביא לה תשומת לב סמלית עם פתק החלפה, חייבים פתק החלפה למקרה שהיא לא תאהב את תשומת הלב שהוא הביא, היא בטוח לא תאהב, היא אף פעם לא אוהבת את המתנות שהוא מביא לה. זאת אומרת, היא אומרת שזה מקסים ונהדר ובאמת לא היית צריך, אבל בהזדמנות הראשונה הולכת לחנות ומחליפה את המתנה במשהו אחר לגמרי. תמיד היא מחליפה, כי אתה לא יודע לבחור לה מתנה שהיא אוהבת. לא משנה כמה שנים אתם נשואים, כמה אתה מכיר אותה לעומק, כמה אתה מתאמץ להבין את הטעם שלה - היא תמיד תחליף את המתנה. גם אותך אולי היא תחליף פעם. במיוחד אם שוב לא תביא לה שום דבר לט"ו באב.

בעצם, מי אמר שדווקא האישה צריכה לקבל מתנה בט"ו באב? היא, יש לה את יום האישה ויום הפמיניזם ויום האחוה הנשית ויום נשות העסקים ויום עקרות הבית ויום הנסיכות ויום הסבתא ויום האם ויום שפת האם. הוא, אין לו אפילו יום גבר בינלאומי אחד, יש לו רק את חודש אב, וגם בו תשעה ימים מוקדשים לאבלות, חמישה ימים לחיפושים אחר מתנה לאישה לט"ו באב והשאר לחיפוש מתנה שתפצה אותה על המתנה הלא הולמת שהוא קנה לה לט"ו באב. והיא כבר בכלל לא לובשת לבן ולא חולה בכרמים בט"ו באב, אז מי קבע שדווקא הוא צריך להביא דווקא לה מתנה ולא, למשל, פתק החלפה עם פתק החלפה למקרה שהיא לא תאהב את פתק ההחלפה ותרצה להחליף אותו בפתק החלפה אחר?

בסוף הוא מביא לה זר פרחים לכבוד שבת (חסכוני שט"ו באב יוצא ביום שישי), והיא מכניסה אותו לאגרטל בפנים מכורכמים. כלומר את הזר היא מכניסה לאגרטל. בעצם אולי גם את הבעל. או שהוא מבין שהפעם צריך ממש להשקיע, אז הוא מרים לכבודה הפקה גרנדיוזית של ארוחת ערב רומנטית בכרמים לאור ירח מלא בליווי להקה מטורפת והלוואה בריבית מטורפת עוד יותר, שכשהיא מגלה אותה הפנים שלה ממש מתכרכמים. "תראי מה זה", הוא אומר לה, "כשאני משקיע הפנים שלך מתכרכמים. כשאני לא משקיע אז גם. מה אני עוד יכול לעשות, מה?"

"עזוב, אתה עושה אותי חולה", אומרות נשות ישראל בפנים מכורכמים. או כמו שקוראים לזה במקורותינו: חולות בכרמים. ●

צילום: אטאטוק

מישהו בעל חוש מסחרי מפותח החליט שט"ו באב הוא חג האהבה היהודי. אילוסטרציה

משהו קטן או גדול? עציץ עם קקטוס ננסי או טבעת יהלום נוצצת? כרית משי עם תמונה של הילדים או ספא מפנק? אם הוא יסתפק במתנה סמלית היא תיעלב שהוא לא משקיע בה. אם הוא ישבור חיסכון היא תתעצבן שהוא ממשכן את עתיד הילדים על שטויות, ומה היא כבר בסך הכול צריכה, טיפת תשומת לב

איך שנגמר תשעה באב מתחיל הגבר הישראלי להרגיש שהאוויר סביבו בוער, ולא רק בגלל מזג האוויר, אלא בגלל הדיכורים חסרי האחריות על ט"ו באב הממשמש ובא. באופן עקרוני אין לו התנגדות לט"ו באב, להפך, במידה מסוימת הגבר הישראלי אפילו מעדיף ימים שמחים על פני ימים של צום ותענית. אבל באופן מעשי הוא יודע שלט"ו באב יש שתי משמעויות הרות גורל עבורו: לא אומרים תחנון, וצריך לקנות מתנה לאישה.

עם התחנון אין לו בעיה, הוא אפילו די סבבה עם זה. אבל המתנה מלחיצה אותו. למה? כי הוא גבר, וגברים לא יודעים לקנות מתנות, בטח לא לנשים. גם ככה הדבר שהוא הכי שונא בעולם זה שמייבשים אותו על הקו בכל פעם שהוא מתקשר לאיזה שירות לקוחות ועוד אומרים לו סליחה על הסבלנות ותודה על ההמתנה. לא מספיק שדורשים ממנו המתנה, עכשיו גם המתנה של ט"ו באב על הראש שלו?

ולמה בכלל צריך מתנה? בסדר, כתוב במשנה שלא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב וכיום הכיפורים, שבהם בנות ישראל יוצאות בבגדי לבן ושואלות מה קנית לי. יש גם את העניין הזה שהן חולות בכרמים, כלומר הן רוקדות ואנחנו עושים שמייניות באוויר כדי למצוא להן מתנות. אף אחד לא מבין מה הקשר, אבל חייבים מתנה, כי מישהו בעל חוש מסחרי מפותח מדי החליט פעם שט"ו באב הוא חג האהבה היהודי, ומאז איך שיוצא תשעה באב היא יוצאת לחולל בכרמים ואתה יוצא מדעתך.

בהחלט מצפה

השאלה היא, כמובן, מה לקנות לה. פרחים? בנאלי מדי. שוקולד? נמס מדי. נרות ריחניים? מיותר מדי. בושם? תכשיט? סבון שהיא לעולם לא תשתמש בו? בגד שיהיה לה נוח לחולל בו בכרמים? מה, מה קונים לה? הרי בואו נגיד את האמת, בין הגבר לאישה יש חלוקת עבודה ברורה: הוא אחראי על הקניות בסופר, היא אחראית על קניות של בגדים, כלים וכל דבר שדורש חוש אסתטי. לגברים אין אסתטיקה. וגם אם פה ושם יש גבר עם חוש אסתטי, זו לא האסתטיקה שאשתו אוהבת. אז מה לקנות לה, למען ה' מה?

אפשר כמובן פשוט לשאול אותה: "יונתי תמתי, חמדתי נשמתי, מה היית רוצה שאקנה לך לט"ו באב?" אבל אז התשובה תהיה אחת מהשתניים - או שהיא תגיד שאם אתה לא יודע לבד מה היא אוהבת אז לא צריך ממך מתנות, שזה סוג של ביקורת עליך; או שהיא תגיד שהיא לא צריכה שום דבר, אולי קצת תשומת לב, שגם זה סוג של ביקורת עליך. מצד שני אולי היא בכלל לא צריכה מתנה, אל"ף כי גם היא מבינה שט"ו באב איבד את המשמעות שלו והפך למסחטת כספים אחת גדולה, ובי"ת כי גם ביום ההולדת שלה לא קנית לה מתנה, הן מפני שהיא באמת לא צריכה שום דבר והן מפני ששכחת, אז אולי היא באמת כבר לא מצפה ממך לכלום.

איך יודעים? נוקטים את השיטה הישנה והבדוקה, זו הגורסת שבתחבולות תעשה לך מתנה. וכך יום או יומיים אחרי תשעה באב מתיישב הגבר ליד אשתו כאילו במקרה, כותב בגוגל "מתנות לט"ו באב" ואומר כבדרך אגב: "לא ייאמן. פשוט לא ייאמן".

האישה רואה שהגבר שלה שוב מדבר אל עצמו ולא מתערבת (היא מתערבת רק כשהוא רוצה שהיא לא תתערב), ולכן חוזר הגבר על אמרתו שוב, ושוב, ושוב, עד שלאישה נמאס והיא אומרת:

קייץ לוהט בעל המשקל!

שלישי

פעמיים כי זול

גלגל המזל
ברשת על המשקל
כל סיבוב זוכה!

כל יום שלישי קונים וזוכים*

הנחות חסרות תקדים ואלפי פרסים בשווי עשרות אלפי שקלים מחכים לכם,
כל יום שלישי בחודשי יולי אוגוסט, בחנויות ובאתר!

זוה לא הכל!

היכוננו להגרלה
הגדולה על
סט סירים
סדרת פרימיום
מבית סולתם

אינדוקציה מלאה, 6 חלקים
בשווי 3,499 ₪!

ההגרלה תתקיים בתחילת חודש ספטמבר

על המשקל
מוסיפים טעם לחיים

• המבצעים לחברי מועדון ולמצטרפים חדשים בלבד • בקנייה מעל 150 ₪ בחנויות / 250 ₪ במשלוחים,
לא כולל מבצעי "שלישי פעמיים כי זול", יהיה זכאי כל לקוח לסובב את גלגל המזל - כל סיבוב זוכה!
• כפוף לתקנון ועד גמר המלאי • אין פיצול עסקאות • התמונות להמחשה בלבד • ט.לח

קרני שומרון • שער בנימין

1-599-50-15-15 • alhamishkal.co.il

אני רק שאלה

ריאיון שערך ירון לונדון עם ההיסטוריון ד"ר אבי פיקאר נתן לי שיעור מאלף בצריכה נכונה של תקשורת, שמתחילה בשלב השאלות שהעיתונאי בוחר לשאול

מקרי. הסדרה נקראת 'מלחמות היהודים', והיא מבקשת לעמוד על מקורם של השסעים בחברה הישראלית. בפרק הראשון ראיין לונדון את ד"ר אבי פיקאר, שהוא דוקטור להיסטוריה ומומחה ליחסים בין-עדתיים בישראל. אבל כשהאזנתי לפרק קיבלתי מהדוקטור שיעור גדול לא רק בהיסטוריה, אלא גם בתקשורת.

לונדון התעניין בשסע העדתי בישראל ומדוע קיימת איבה, כך הוא קרא לזה, בין מזרחים לאשכנזים. פיקאר הביא מידע מעניין על מערכת היחסים בין הקבוצות. הוא סיפר על תפיסות של יהירות אימפריאליסטית מצידם של יהודי אירופה, וגם מצידם של יהודים מצפון אפריקה, בוגרי החינוך האירופי. פיקאר לא קורא ליחס שקיבלו המזרחים "גזענות" אלא "התנשאות", והציג, כדרכו, תמונה מורכבת ומקורית. גם לונדון היה מבסוט. אבל אז, עשר דקות לקראת הסוף, מתחיל השיעור בתקשורת. לונדון שואל את ד"ר פיקאר: "איך אתה מסביר את הטענה שהמזרחים הם יותר ניציים במובן הפוליטי? שהשנאה שלהם, או הטינה כלפי ערבים, וגם הדעות הקדומות כלפי ערבים, היא יותר חריפה מאשר אצל האשכנזים?"

פיקאר, שענה עד כה בנועם על כל השאלות, התקומם בנימוס: "למה אתה לא שואל אותי איך אני מסביר את העובדה שאשכנזים הם יותר יונים ולא מבינים את הבעיות הלאומיות ואת הקשיים שיש בהסכם השלום עם הערבים, שכל הזמן מופר? למה השאלה היא למה המזרחים ניצים ולא הפוך? עצם הצגת השאלה אומרת שיש אנשים נורמליים במצב נורמלי ויש אנשים לא נורמליים במצב לא נורמלי."

פיקאר לא מרחם. הוא ממשיך לדבר על כך שהאשכנזים הבורגנים הצביעו במשך שנים למפלגות סוציאליסטיות שפעלו נגד האינטרס שלהם, ואז לטומי לפיד - "העיקר העיקר העיקר, לא לעבור לברברים של הצד השני". פיקאר המשיך להסביר, בחיך: "ולכן אני לא אוהב את השאלה הזאת, כי היא מניחה שהבעיה היא עם ההצבעה לליכוד והבעיה היא עם המזרחים."

בשלב הזה לונדון מתגונן ואומר שהוא רק הציג טענה. פיקאר לא מוותר: "כן, אבל השאלה הייתה על הניציות והמזרחיות ולא על היוניות והאשכנזיות, שזו שאלה שאפשר לשאול גם". לונדון נכנע: "כן, אני מוכן לשאול גם אותה". פיקאר חובט בנחת: "אבל לא שאלת אותה. אני חושב שאפשר לפרש את התפיסה הפוליטית של המזרחים כתפיסה פוליטית ריאליסטית."

איפה הזכוכית המגדלת

לונדון מחליט לזרום עם פיקאר ולשאול את שאלתו, אבל פיקאר מסביר שזה אינו התחום האקדמי שלו, והוא הרי הגיע לווידאו-קאסט בכובעו כהיסטוריון. "התחום שלי זה להגיד שהמקום שעליו אנחנו מציבים את הזכוכית המגדלת שלנו והשאלה שאנחנו שואלים הם חלק מהדעות הקדומות שלנו". וזה, חבריי, השיעור הראשון בצפייה ביקורתית. כשאנחנו צופים בגלים פתוחים, בשעת חירום או בסתם תוכנית בעת שלום. כשאנחנו מאזינים לרדיו או קוראים ריאיון כתוב, כדאי לא רק להאזין לתשובות, אלא להתחיל מהשאלות. איזו שאלה נשאלת ואיזו שאלה לא נשאלת. מה נקודת המוצא שהמראיין יוצא ממנה, ומה הייתה יכולה להיות הזווית ההפוכה בדיוק. אולי לא פשוט לצרוך ככה תקשורת, אבל זו בהחלט דרך מעניינת ללמוד על יצרני התקשורת ועל העולם בכלל. ●

איור: שאול גרד

לונדון מתגונן ואומר שהוא רק הציג טענה. פיקאר לא מוותר: "כן, אבל השאלה הייתה על הניציות והמזרחיות ולא על היוניות והאשכנזיות, שזו שאלה שאפשר לשאול גם". לונדון נכנע: "כן, אני מוכן לשאול גם אותה". פיקאר חובט בנחת: "אבל לא שאלת אותה"

עד סוף השבוע זו כבר תהיה היסטוריה. במדינה המוטרפת שלנו, מהדורות החדשות כבר יספקו כותרות חדשות, אנחנו נהיה עסוקים בפריקת המזוודות מהחופשה שהסתיימה או באריזה לקראת הטיול הקרוב, חובבי הפוליטיקה יעקבו אחרי תוצאות הפריימריז של הליכוד או יתכוננו לבחירות המקדימות של הצינונות הדתית, והשאר סתם ישקעו לתוך השגרה. מבצע עלות השחר יהיה זיכרון רחוק. סוג של חויית קיץ שמתרחשת כאן יותר מדי, אך הפעם לא הותירה כמעט נפגעים. בגוף כמובן.

מבצע עלות השחר היה קצר מאוד בזמן. קצת יותר מ-55 שעות של ירי, טילים, יירוטים, מרחבים מוגנים ופחד. המבצע שיבש את חייהם של אזרחים רבים בכל רחבי הארץ. הטיילים של הג'אהד הגיעו עד תל אביב, ועברו בדרך בבאר שבע, בראשון לציון, בבת ים, בבאר יעקב, במודיעין ואיפה לא. עשרות אלפי חיילים ומג"בניקים הוקפצו בשישי ובשבת. מתכוננים לקראת עימות, חווים תשעה באב אחר לגמרי מהמתוכנן. ברחבי יהודה ושומרון היו התפרעויות, בתי החולים וצוותי הרווחה נכנסו לפעילות, ובכל זאת רובנו כבר חזרנו לשגרה מלאה.

כשמבצע כזה נגמר, אנחנו מודים לה' ואז לצה"ל ולמפקדיו, וגם למי שניהל את המבצע מבחינה מדינית, ומתפללים שאין פרטים שאנחנו לא יודעים על הסכם הפסקת האש ואין מחירים ששילמנו מתחת לשולחן. אבל אנחנו צריכים להודות לעוד כמה אלפי אנשים שמבחינתם המבצע החל הרבה לפני הירייה הראשונה, בעוצר מלא או חלקי. לשכפ"ץ שלנו, לעורף הכי חזק שיש. לתושבי העוטף. לילדים, נשים ואנשים שאת שמות היישובים שלהם אנחנו מכירים ממפת האזעקות: סופה, עלומים, ניר עם, כרם שלום, נחל עוז, סעד, מבטחים, תלמי יוסף, שוקדה ועוד ועוד. ואנשי נתיבות ואשקלון ועשרות אלפי תושבי שדרות, העיר המופלאה הזאת, שכלל שמענים אותה היא רק רבה וגדלה ופורחת. הלוואי שהייתי יכולה לעבור בית בית, לדפוק על הדלת, להושיט זר פרחים ועוגה מנחמת, ופשוט לומר "תודה" ו"אתם גיבורים" וגם "בהצלחה בחזרה לחיים".

תחילתה של הפסקת האש - בעצם כמה שעות אחריה, כי עם ארגוני מחבלים לעולם אין לדעת - היא סימן לאנשי העוטף להתחיל ולשקם את עצמם. למשש את איברי הנפש, לבדוק מה מצבם, מה נסדק מחדש אחרי שהודבק כבר איין-ספור פעמים, מה החזיק מעמד הפעם, מה יעבה את שריר החוסן כדי להצליח ללכת לגינה בלי לפחד, כדי לא לבכות כשרוכב אופנוע עובר בשכונה, כדי לא לרוץ למג"ד כששומעים בום עלי-קולי. אנחנו אולי דפדפנו הלאה, אבל הם יישארו בעלות השחר עוד תקופה ארוכה. מתפללת בשבילם ובשבילנו שיראו את אור השמש בקרוב.

זו לא גזענות, זו התנשאות

את עלות השחר ליוו גלים פתוחים בכל ערוצי התקשורת. גלים ארוכים, רצופים, גבוהים, כאלה שהים התיכון שלנו היה יכול להתגאות בהם ביום סערה חורפי. בגלל עיתוי המבצע, רוב שומרי המצוות לא גלשו הפעם על הגלים. אבל לכבוד מי שבכל זאת צפה בראיונות האיין-סופיים, ולמען הגל הפתוח הבא שאולי ישדר את בואו הפתאומי של המשיח, דליתי את ההתרחסות הבאה.

בליל תשעה באב עלה לאוויר וידאו-קאסט (פודקאסט בוידאו) של ירון לונדון, דרך ערוץ הכנסת. העיתוי לא היה

אומגה ב' חוות ארץ האיילים'

אומגה ב' חוות ארץ האיילים'

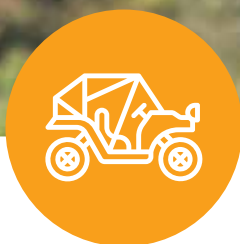

קוף בגוש עציון

כל מה שטוב, הרוב!

מסלולי
הליכה
ואופניים

אטרקציות
ואקסטרים

מעיינות
צוננים

אתרי
מורשת

מצפורים
מרהיבים

לכל האתרים והפעילויות חפשו
'תיירות גוש עציון' @ f

החברה לפיתוח
גוש עציון

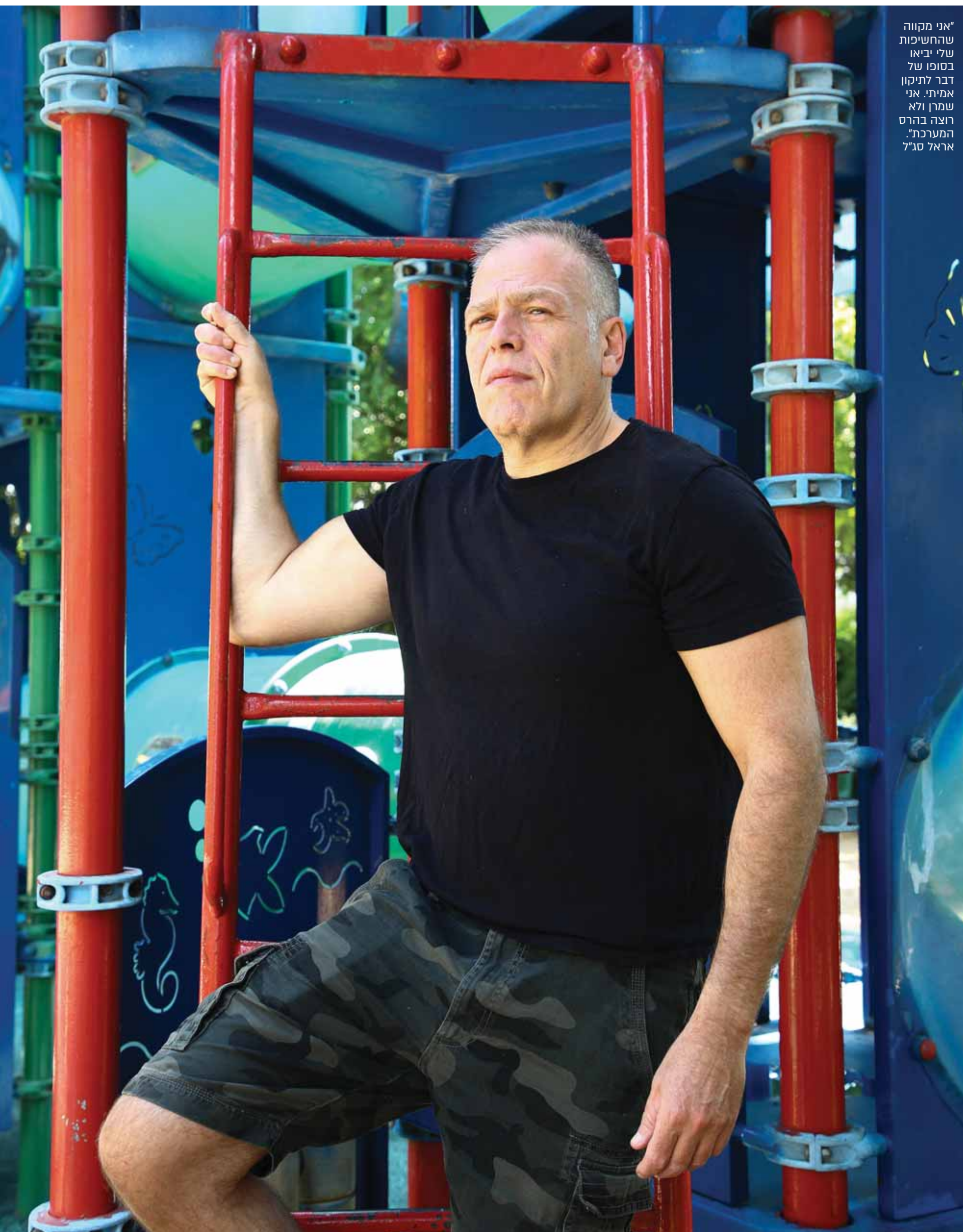
תיירות גוש עציון

מועצה אזורית
גוש עציון בית ישראלי

15 דק' מירושלים
55 דק' מתל אביב

"אני מקווה
שהחשיפות
שלי יביאו
בסופו של
דבר לתיקון
אמיתי. אני
שמרן ולא
רוצה בהרס
המערכת".
אראל סג"ל

הלקרע במהלכה הלאומי הוא לקרע בנשמתנו

במשך כמעט עשרים שנותיו בערוצי התקשורת השונים, אראל סג"ל לא הסתיר את עמדותיו, שהוא מבטא לעיתים גם בחריפות. זה לא הכריע לו להשפיל את עצמו לאחרונה מול המצלמות כדי לקרוא לאחדות ♦ הוא לא חשש מעזיבת תוכניות פריים טיים בתחנות דגל כמו גלי צה"ל והתאגיד, ומעדיף להוביל את מאבקי בדיכ סטייט ובמערכות השלטון בכל הכוח דרך התקשורת הימנית

הדס צורי // צילום: עופר עמרם

נתניהו מבחינתי, וכנראה מבחינת רובם המוחלט של בוחריו, הוא הסיפור הכי גדול בתולדות הדמוקרטיה הישראלית. כניעה באירוע הזה היא כניעה לתמיד, רגע לפני רציעת האוזן למשקוף. אני בן חורין ומצפה שיכבדו את ההכרעה שלי ולא יקבעו לי מישור אחר".

נפתלי בנט הוא קרוב משפחה שלך. מה נפתח על הממשלה שהקים?

"זה היה ניסוי עלוב. לפני כמה שבועות הוא היה ראש הממשלה, ועכשיו אף אחד לא זוכר אותו. ליבי יצא אליו כשראיתי אותו עומד על המסלול בזמן ביקור בידן, הוא היה כל כך מושפל! אם הוא היה מקשיב להצעה שקיבל - לבוא לליכוד, לקבל 20,000 מתפקדים ומאתיים חברי מרכז - הוא היה היום במקום אחר.

מאנשי התקשורת שתמכו בבנט הוא לא קיבל תגובות, מלבד העיתונאי יאיר שרקי, שהגיב למונולוג בטוויטר במילים "אחים אנחנו". יחד עם זאת, באותו שבוע כתב שרקי טור תגובה לסג"ל בעיתון 'מקור ראשון', ושם הוא כבר היה פחות מפויס.

"כששרקי כותב בסוף המאמר על 'הרפש שיוצא מאולפני ערוץ 14' זה קצת בעייתי בהתחשב בעובדה שהוא משדר בערוץ 12 וגם משם יוצא לא מעט רפש", מעיר סג"ל. "זו לא ממש הושטת יד חזרה. אני מבחינתי מושיט יד לכל אחד במחנה בתנאי שהוא לא פוסל או מחריג אותי".

הם יאמרו שהם לא מחרימים אותך אלא רק את נתניהו.

"אם אתה מכבד אותי, אתה צריך לשבת עם האיש שבחרתי בו. אי אפשר להגיד 'תורידו את האיש שלכם ואז נשב איתכם'. איזו חוצפה זו? לקרוא לזה אידאולוגיה זה קשקוש. סיפור

אומר סג"ל. "אנחנו מדברים על ויכוח נוקב בתוך המחנה הלאומי. הגוש נחצה. בצד השני, כביכול, נמצא גם חלק קטן אבל מאוד משפיע של אנשי תקשורת סרוגים, חלקם היו חברים שלי". הוא מסביר ששמע מבנו הבכור כי רבים מחבריו שהצביעו לימינה מבינים שעשו טעות. "הם לא עשו זאת בגלל התנכרות או התנגדות לביביסטים, אלא כי סברו שזה טוב למדינה. הצעירים הללו צריכים שנגיד להם שאנחנו מקבלים שמבחינתם הם פעלו בתום לב. אני בהחלט חושב שהם טעו ומבקר אותם על כך, אבל מקבל את התיקון ולא שופך את התינוק עם המים".

צפית את הבאזז שהמונולוג גרר?
"לא. זה בא נכון, לפעמים זה קורה בחיים", הוא מחייך. "זה התבשל בתוכי לאורך תקופה". בנוגע לגביע הלבן, הוא אומר שחיפש גימיק שימחיש שמבחינתו מדובר בנושא רציני: "רציתי להעביר מסר שאני מוכן לשים את עצמי ללעג בשביל אחדות המחנה".

לפני כשבועיים, במונולוג הקבוע בתוכניתו 'הדו"ח של אראל' בערוץ 14, דיבר העיתונאי אראל סג"ל מדם ליבו בנוגע למחלוקת המתמשכת בתוך מחנה הימין בישראל. המונולוג הפך לווייראלי וחולל סערה תקשורתית. סג"ל דיבר על המחלוקת בין מצביעי הליכוד, המכונים "ביביסטים", ובין קבוצה שהגדיר כ"פלג לא גדול בימין הדתי-לאומי" שתמך בהקמת ממשלת בנט לפיד. במהלך המונולוג ביקש מתומכי בנט לשעבר להודות בטעותם, הסביר כי הוא מבין ומקבל שכוונתם הייתה טובה וציונית, ואף ביקש מאחיו הביביסטים להנמיך להבות. "אחים אנחנו", אמר ומחה את דמעותיו בשידור. לסיום שפך על עצמו גביע לבן, מרפרר לסרט הקאלט הישראלי 'הלהקה', והכריז: "טוב לשפוך לבן בעד ארצנו".

מה כאב לך כל כך? למה בכית?
"בעיקר הקרע, שהוא קרע בתוך נשמת",

"הציונות הדתית היא בהרבה מובנים ממשרכת דרכה של הציונות המעשית, זו של מפלגת העבודה, שדגלה בהתיישבות בכל מיני יישובים קטנים. האם מישהו יכול להגיד היום שדרך ההתיישבות ביהודה ושומרון היא נכונה וחכמה? היישובים הקטנים מזדקנים ומתרוקנים. איפה זה כן מצליח? בערים גדולות כמו מעלה אדומים"

"החזרת את הכיפה אחרי אירועי עמוןה כדי להזדהות עם ציבור שנעשה לו עוול". פינוי עמוןה

עוצמתית ואתה אובססיבי, אתה עושה טעויות שיחשפו אותך. וזה בדיוק מה שקרה: האמון של הציבור במערכות החוק ירד לשפל המדרגה, לא בגלל שנתניהו מושחת, אלא בגלל שהתגלתה הפרת האמונים האמיתית, שאיננה בין נתניהו לאזרחי ישראל, אלא בין הפרקליטות ומערכת המשפט לאזרחי ישראל".

תסביח

"רק בשבוע האחרון גילינו במשפט נתניהו עדה (הדס קליין. ה"צ) שהמשטרה הפעילה כסוכנת. צווי חיפוש לא הופעלו ככל הנראה בגלל שהותקנו רוגלות ולכן לא רצו להביא ראיות משם. השופטים שאלו את הפרקליטות האם זו המתודולוגיה שלהם. כיהודים אנחנו לא יכולים לקבל כזה עוול משפטי! אלה פרקטיקות של דיקטטורות אימוות".

סג"ל מדבר על תהליך שהתחיל כבר ב'79 בבג"ץ, כשהארץ ברק העביר את עבירת ניגוד העניינים מעבירה של עובדי ציבור שמשמשים בתפקיד שיפוטי לעבירה של נבחרי הציבור. "העבירה הזו, שהייתה עבירה שמוכנת לשופטים, הפכה להיות עבירה של פוליטיקאים. בכל הקשור לשופטים - פשוט לא בודקים את ניגוד העניינים. אנחנו חיים במדינה של איכפה בדרגות, מדינת קאסטות: אם אתה נמצא במקום הנכון, לא ייגעו בך".

לא פחדת לצאת נגד מערכת כל כך חזקה? "פחדתי", הוא מודה, "אבל הרגשתי שאני חייב להיות שם. זו לא הייתה שאלה מבחינתי. בשנים האחרונות התעסקתי רק עם זה. אני אדם שאוהב לקרוא המון ובשנים האחרונות אני כמעט לא קורא, לא מספיק כלום, רק עוסק בזה". למרות המחיר, הוא חש הרבה טעם ומשמעות בעשייה הזו.

זה סוג של שליחות?

"כן. אני חושב שזה נורא. תראי כמה הדבר הזה משפיע על אזרחי מדינת ישראל". הוא מזכיר את סיפור רכישת הווילה בראש העין של ראשת פרקליטות מיסוי וכלכלה במחוז תל אביב, ליאת בן ארי: "אם

בנוסף לזה, אני מכיר את נתניהו ויודע שהוא לא מושחת, ושהוא מאוד זהיר. הבנתי שמדובר במסע ציד ונשאבתי לתוך זה, כי זה עוול".

אולי מבחינת תומכי נתניהו "על כל פשעים תכסה אהבה"? יש סוגיות שהוא הזניח במשך שנים, כמו תיקון מערכת המשפט, בעיית המסתננים והמשילות בנגב.

"בעניין המשילות זה פשוט לא נכון! אפילו אדם כמו קלמן ליבסקינד, שלא מחזיק מנתניהו כמופת ימני, יגיד לך את זה. בזמן ממשלת נתניהו התקבל חוק קמיניץ, התחילו להרוס מבנים בלתי חוקיים, ניסו ללכת להסדרה של ההתיישבות הבדואית בדרום על ידי ועדת גולדברג ודרך מתווה פראוור ועוד. אבל ככל שהמערכת המשפטית והפקידותית התחזקה, היכולת של הממשלה למשוך ניטלה ממנה". בסוגיית המסתננים סג"ל היה מהראשונים שזיהו והציפו את הבעיה. "ממשלות נתניהו היו 11 פעם בבג"ץ, כל פעם עם פתרון אחר, ובכל פעם זרקו אותם מכל המדרגות. אי אפשר להגיד שלא ניסו לפעול".

ועל זה מבקרים את נתניהו - הוא לא נלחם לתיקון מערכת המשפט.

"נכון, זה אחד החסרונות שלו", הוא מודה, "אבל מה עדיף? אנשים שגם לא נלחמים במערכת אלא מעצימים את כוחה כמו גדעון סער, וגם מסתבכים עם הרוסים ומדרדרים את המצב בכל שאר הפרמטרים?"

סג"ל מרבה להזכיר את ספרו המונומנטלי של הרמן מלוויל 'מובי דיק' בהקשר למשפט נתניהו: "כשאתה הולך ללכוד את המטרה הכי

"במקום לעבוד עם נתניהו וללמוד ממנו, הוא ניסה לחקות אותו. נפחתי בנט

מונעת מהלכים לאומיים רחבים ומשמעותיים הרבה יותר. "במפלגות דתיות יכול להיות מצב שבו בגלל סוגיות כמו חאן אל-אחמר יפילו ממשלה. זה לא רציני. לכן צריך לעבוד על ה'חד' נס', מה שכולנו יכולים להתאחד סביבו כדי ליצור אומה". הוא היה רוצה לראות מפלגת ימין גדולה ומאוחדת, בדומה למפלגה הרפובליקנית בארצות הברית. "הציונות הדתית לגוניה הייתה יכולה למצוא בית במפלגת ימין גדולה כמו הליכוד, עם קולות מסמוטריץ' עד צחי הנגבי. הפיצולים לא טובים, הם מחלישים אותנו".

הכוח עבר לידי ה"דיפ שטייטל"

אליבא דסג"ל, הפיצולים הפוליטיים מעבירים את הכוח לידי הפקידות - הדיפ סטייט - שאותה הוא מכנה בהומור "דיפ שטייטל". "רק מפלגה עם כוח פוליטי גדול תוכל לעשות שינוי אמיתי, כמו למשל להוציא את כל עמותות ה-NGO (ארגונים לא-ממשלתיים. ה"צ) שמחנכות את פקדי המדינה. צריך לוודא ששום כסף זר או תוכנית חיצונית לא ייכנסו לסקטור של עובדי המדינה, כי זה הכר הכי נרחב לכל הרעיונות שמובילים למדינת כל אורחיה. בכל מקום פקידות נוטה לקחת אליה כל כוח שהיא יכולה, אבל בעוד הפקידות הבריטית למשל היא בגדר מומרים לתיאבון, הפקידות בישראל הפכה להיות מומרים להכעים: הם רואים עצמם ככוח שמנהל את המדינה". לטענתו, הארגונים הללו יצרו מצב שבו שכבה שלמה של פקידות בירוקרטית הייתה נחושה לפעול נגד ראש ממשלה מכהן.

למה לדעתך נתניהו נרדף?

"כי אי אפשר היה להזיז אותו בדרך אחרת, הוא אבן הראשה. ראינו למשל באיזו מהירות בנט ויתר על עקרונותיו. תראי מה קרה למפלגת מרצ אחרי שנה אחת קשה. בנט טס לרוסיה בשבת - פיקוח נפש לחינם - בשביל תמונה. רק היום התברר, למשל, שהיחסים עם רוסיה עלו על שרטון. הם לא מפסיקים לקלל, מדובר בחבורת חובבנים. זה ההבדל. נתניהו הוא איש רציני ונחוש, יש לו תמיכה ציבורית עצומה, ולכן הם לא מצליחים להזיז אותו בדרכים דמוקרטיות".

אז אתה נלחם בשבילי?

"את הלחימה בעוולות הדיפ סטייט לקחתי על עצמי כי לא היה מי שיעשה את זה. כשהגעתי לגלי צה"ל ב'2016 התחילו תיקי נתניהו. עד אז העיסוק שלי בפוליטיקה היה בעיקר פובליציסטי, אבל אז גיליתי את הכלי של הפיכה פוליטית בכלים משפטיים שרביב דרוקר ייבא מאמריקה: פתאום צץ תיק הצוללות ואחריו שאר תיקי האלפים. התחלתי לקרוא את המציאות בצד השני והבנתי שקורה פה משהו לא הגיוני, אירוע לא נורמלי.

אבל הוא דחה את ההצעה מיד". סג"ל סבור שבנט לא מתאים להנהגה: "הוא קפריזי ורע בניהול, יש לו הרבה פוזה אבל בזמן אמת הוא לא מספק את הסחורה. הוא אפיגון של ביבי. חקיקן. במקום לעבוד לצד נתניהו וללמוד ממנו, הוא ניסה להיות נתניהו".

"ביביסטים זה לא כינוי גנאי"

אמרת במונולוג שאתה גאה בכינוי ביביסט. סיפרת גם על מוסדות הלימוד הדתיים-לאומיים שבהם גדלת. אתה מרגיש חלק מהציונות הדתית? "גם, אבל לא לגמרי. יש לי כמה זהויות, והציונות הדתית היא אחת מהן. המרכיב המרכזי אצלי הוא מרכיב ה'חד-נס' ה'בוטניסקאי' שמדבר על דגל אחד, עם אחד ומדינה אחת. מרכיב שאומר לא למגוריות. לכן אני ליכודניק. ביביסטים בעיניי זה לא כינוי גנאי. אני לא מעריך אדם, אני מכבד תפיסה". התפיסה שהוא מדבר עליה היא הציונות המדינית (זרם בתנועה הציונית שדגל בפעולה מדינית דיפלומטית לפני פעולות התיישבות רחבות בארץ ישראל, בניגוד לזרם של הציונות המעשית שתמך בעבודה בארץ ישראל מבלי להבטיח מראש זכויות פוליטיות. ה"צ). "אני מקיאוויליסט - אדם של פוליטיקה אפשרית, לא אידאולוגית. אחד הדברים שהכי מפחידים אותי הוא פוליטיקה דתית, שבעיניי היא אסון".

למה?

"כי להכניס את אלוקים לתוך הפוליטיקה זה לדבר במונחים של אידאולוגיות מוחלטות, ואלה לא יכולות להתקיים בעולם אנושי. בפוליטיקה חייבת להיות פשרה". הוא מסביר שגם נתניהו שייך לקו המחשבה של הציונות המדינית, שלטענתו בזכותה קמה המדינה. "הציונות הדתית היא בהרבה מובנים ממשרכת דרכה של הציונות המעשית, זו של מפלגת העבודה, שדגלה בהתיישבות בכל מיני יישובים קטנים. האם מישוהו יכול להגיד היום שדרך ההתיישבות ביהודה ושומרון היא נכונה וחכמה? היישובים הקטנים מזדקנים ומתרוקנים. אתוס הציונות המעשית של מפלגת העבודה ואחר כך של הציונות הדתית היה אתוס של אוונגרד שימשוך אחריו את כל העם. זה לא עובד, העם לא בא! איפה זה כן מצליח? בערים גדולות כמו מעלה אדומים. זו המשמעות של לחשוב בצורה מדינית. אי אפשר לדבר על 'אף שעל'. צריך שכל בסיפור הזה".

זה נשמע כמו "תן לי יבנה וחכמיה" של רבי יוחנן בן זכאי.

"זה לא יבנה וחכמיה!" הוא מתלהט. "הרי מה הרצל רצה? מה הייתה מטרת הציונות שלו? להקים מקלט ליהודים, להציל אותם! גם הוא השתייך לציונות המדינית. הרצל זיהה את הסכנה שהיהודים היו נתונים בה באירופה, ולכן הגה גם את תוכנית אוגנדה. בניצון נתניהו סבר שתוכנית אוגנדה הייתה נכונה, והוא צדק. אם הרצל היה חי ב'48' לאחר הקמת המדינה, הוא לא היה אומר שהציונות הצליחה, שהרי הוא ניסה להציל את היהודים, אבל שישא מיליון מהם נרצחו! שנות העשרים ושנות השלושים היו צריכות להיות מיועדות להצלת יהודים. הציונות המדינית גרסה שהכי חשוב זה לשמור על העם היהודי, ופעלה כדי לעשות את זה נכון מול האומות. הפספוס הגדול היה שאחרון אהרונסון נהרג בתאונת מטוס וחיים וייצמן היה חלש מדי. הציונות המעשית השתלטה על הציונות דרך בן-גוריון ומפלגות הפועלים".

התעסקות בסוגיות כמו חאן אל-אחמר מצחיקה בעיניי, והוא רואה בה חלק מתפיסה בעייתית שהופכת סוגיות שוליות למרכזיות ובכך

צילום: יוסי זמיר, פלאש 90

אלה שמבצעים בפועל את הדברים הם בני אדם. מותר וצריך לבקר אותם. אני מאמין בחופש הביטוי. הסגנון שלי לא אלים, אני לא מגדף. לומר 'נוכל', למשל, זו לא קללה, זה תיאור מבוסס מציאות של אדם שעשה מעשה נוכחות. הגזמות מגיעות מכאב, עצבים והתרסה. הבעיה היא שלפעמים המקום של עצבים, כאב והתרסה הופך להיות מהותי, כי שוכחים מאיפה זה בא."

כאמור, במקביל לשידורי הרדיו התקדם סג"ל גם באולפני הטלוויזיה: לאחר שנים לא מעטות כמגיש תוכנית 'הפטרייטים' בערוץ 20, החל בהגשת תוכנית אקטואליה יומית בערוץ כאן 11, יחד עם העיתונאי קלמן ליבסקינד. לאחר כשנה עזב את התאגיד וחזר לערוץ 20. מאז שהפך לערוץ 14, סג"ל מגיש בו תוכנית יומית בשם 'הדו"ח של אראל'.

אתה מרגיש שבערוץ 14 אתה משפיע יותר? כן, גם כי ערוץ 14 התחזק מאוד."

בפברואר 2020 הושעה סג"ל מהשידור בתאגיד בעקבות סרטון שבו הוא, ינון מגל ושמעון ריקלין שרו את השיר 'שבחי ירושלים' יחד עם ראש הממשלה דאז בנימין נתניהו. מאוחר יותר החליט מנכ"ל התאגיד דאז, אלדד קובלנץ, להוריד את התוכנית 'קלמן וסג"ל' בטענה כי היא אינה מוצלחת ומעניינת. לדברי סג"ל, ההחלטה התקבלה בניגוד לחוק ובחוסר סמכות. ארגון העיתונאים התייצב לימינו של סג"ל ועתר לבית הדין לעבודה נגד הורדת התוכנית. לבסוף הושגה פשרה שלפיה התוכנית תימשך לעוד חצי שנה. בסופו של דבר עזב סג"ל את התאגיד מעצמו. 'קובלנץ רצה להוריד אותי מהשידור. הבנתי שמבטלים לי את החוזה או קמתי והלכתי. לשמחתי ניצחתי במשפט, היה לי חשוב לנצח."

לדעתך אנשי ימין צריכים להשתלב בערוצי המיינסטרים, או לחזק את התקשורת הימנית? "בוודאי שלחזק את התקשורת הימנית. אסור להיות ליצנים אצלם. הערוצים הללו כל הזמן מבקשים שאבוא ואני תמיד מסרב. אני לא קוף שמשתעשעים בו."

בתאגיד הגשת תוכנית יחד עם קלמן ליבסקינד. הייתם חברים. לאחרונה פרסם ליבסקינד טור חריף נגד הביביסטים, וציין שם רבים מהקולגות שלך וגם את ערוץ 14 כחלק מקבוצה כוחנית ובעייתית.

"אני מכבד את קלמן מאוד, הוא עיתונאי מעולה. אני לא מעוניין לדבר על הנושא ברמה האישית."

להמשיך בסנגוריה מבית אבא

אראל סג"ל נולד בירושלים בשנת תש"ל (1970) בבית דתי-לאומי. הוריו, זלמן ונחמה סג"ל, היו עורכי דין.

אביך היה סנגור ידוע. האם גם בהשפעתו אתה נלחם היום?

"אני מניח שכן", הוא אומר. "גדלתי בבית של סנגורים, ולכן התפיסה שלי על המציאות היא סנגוריאלית. למדתי מגיל צעיר מאוד שהמדינה יכולה לעשות דברים איומים ונוראים ושהתפקיד האמיתי של המשפטן הוא סנגוריה."

אתה צועק כבר שנים שאכיפה בררנית היא רשע. אביך דיבר על כך?

"אבא שלי לא האמין למערכת. הוא חשב שהמערכת שקרנית ותמיד תגן על עצמה, ולכן בשלב מסוים חדל להיות עורך דין פלילי, הוא התייאש. במדינת ישראל הכול הולך לטובת התביעה, אין שום איוונים."

"אני שונא ממלכתיות, לא מקבל את המילה הזו. רעיון המדינה הוא קדוש ונשגב, אבל אלה שמבצעים בפועל את הדברים הם בני אדם. מותר וצריך לבקר אותם. אני מאמין בחופש הביטוי. הסגנון שלי לא אלים, אני לא מגדף. לומר 'נוכל' למשל זו לא קללה, זה תיאור מבוסס מציאות של אדם שעשה מעשה נוכחות"

"בוודאי. למה הם כל כך נחושים להזיז אותי? הרי אנחנו מדברים על העשור הטוב ביותר של מדינת ישראל, בכל קנה מידה. נתניהו מפריע להם כי הוא לא מאפשר לעשות ויתורים לפלשתינים, אבל בעיקר כי הוא מנהיג הגוש שינון מגל חברי קורא לו 'הגוש האמוני'". את ההגדרה "אמוני" הוא לא מקבל: "אני לא חושב שכולם צריכים להיות מאמינים, אבל כולם צריכים להיות לאומיים, כלומר מחויבים למחנה. לא כולם במחנה מאמינים באלוקים, קיום המצוות לא דומה, אבל כולם מאמינים בגורל, בזהות היהודית. זה מחנה שמבין את החשיבות בקשר עם חללית האם. מבחינתי, אדם שאומר 'אני לא אוכל חזיר כי אני יהודי' ומלבד זה לא שומר כשרות, מבטא את יהדותו ואת הרצון להשתייך לאומה שהיא מעל המפלגות השונות."

הראשון שחשף את דברי סעדה

לפני כשבועיים התפרסם הריאיון של עמית סגל עם סגן ראש מוח"ש לשעבר, משה סעדה. סג"ל היה זה שחשף את תוכן הדברים לראשונה כבר ב־2018. לפני כשנה גם ראיין את נעמי סעדה, רעייתו, בעניין זה בתוכניתו ברדיו 103. "הדברים לא חדשים. החידוש הוא שכעת סעדה אומר אותם בקולו. הוא התריע על הכול בזמן אמת."

אתה סבור שהגילויים ישנו משהו?

"אם אני אתייאש מהאופציה של תיקון, זה יהיה נורא. אני מקווה שהחשיפות יביאו בסופו של דבר לתיקון אמיתי. אני שמרן ולא רוצה בהרס המערכת."

אתה חשפת את הסיפור לראשונה, זעקת על העוולות הללו במשך תקופה ארוכה, והנה בא עמית סגל ומביא את הסיפור לחשיפה חסרת תקדים. כעיתונאי, זה חורה לך?

"אין ספק שבחדשות 12 האפקט גדול יותר בגלל התפוצה. אני מקבל את זה ואני לא כועס. אני לא יכול להרשות לאגו שלי לנהל אותי בתוך מאבק שהוא עצום וגדול ממני. זה הלבן שאני מוכן לשפוך על עצמי בעד ארצנו." ●

לדעתך, נתניהו יזכה לדין צדק? המערכת מסוגלת לתקן את עצמה, או שזה קרב אבוד? "אני מקווה שיש אמת, יושרה וצדק שלא יאפשרו לעוול כזה להתממש. אני סומך על השופטים כי זה מה שניצב בפניי, ומקווה שטחנות הצדק יטחנו ביושר."

גדלת בצד הליברלי של הציונות הדתית. בתפיסה הדתית שלך אתה מאוד ליברל.

"נכון. אני מגדיר את עצמי מסורתי, רק שהיום אני מסורתי בלי אידאולוגיה. פעם הייתי מסורתי מלכתחילה עם הסברים ערכיים למסורתיות, היום אני במקום אחר. זה משהו אורגני שאני לא מנסה לתת לו הסברים. הכיוון בעיניי צריך להיות המסורתיות המזרחית". הוא לא שש לדבר על הדרך הדתית שלו. בשלב מסוים בחייו הוריד את הכיפה והפסיק לשמור מצוות. "החזרתי את הכיפה אחרי אירועי עמונה. הרגשתי שצריך להזדהות עם הציבור ועם העוול שנעשה לו. זה היה אקט סמלי וסוציולוגי יותר מאשר דתי, אם כי חזרתי לשמור שבת כבר לפני כן". על עולמו האמוני הוא לא רוצה לדבר: "אני חושב שדברים שבין אדם לאמונתו וקונו הם אינטימיים."

סג"ל מדבר על מאבק חדש בין ימין לשמאל, מאבק שהחליף בעיניו כבר בעשור הקודם את המאבק על הסוגיה הפלשתינית: "פעם השמאל היה ציוני ורצה שתהיה פה מדינה יהודית. היום, גם אם הם אומרים 'מדינה יהודית', העניין של אופייה היהודי של המדינה נעלם. רוב מצביעי יש עתיד, העבודה ומרצ תומכים היום בהפרדת דת ומדינה."

זה לא חדש. למה זה כל כך משמעותי בעיניך?

"אני חושב שבלי אינסטנציה מרכזית אחת, בלי חיבור דת ומדינה, המדינה לא תשרוד. לכן אני גם בעד מוסד הרבנות. זה המאבק החשוב פה, לא העניין הפלשתיני. הסיפור האמיתי הוא האם ילדים בתל אביב ילמדו תנ"ך, ולא במובן הדתי, אלא במובן ההישרדותי. אנחנו מאבדים את החיבור לתכלית, למדוע אנחנו כאן."

המאבק הזה קשור לנתניהו?

צילום מסך

"מעדיף לחזק את התקשורת הימנית ולא להיות ליצן בערוצי המיינסטרים." סג"ל באולפן ערוץ 14

 צילום: ד"ר אסתר לב

התחלה // לפני 42 שנה במושב נחלים. החמישית מתוך עשרה אחים ואחיות.

אבא // שמעון תורג'מן (72), שימש בעבר כגזבר, חשב מלווה ויועץ לראשי עיריות ומועצות בשלטון המקומי. "אבא הוא השראה בשבילי. אני מאוד מחוברת אליו ומתייעצת איתו המון".

אמא // זהבה תורג'מן (69), במקצועה מורה לחינוך מיוחד. "דמות של נתינה אין־סופית. נותנת מעצמה כל הזמן. תורמות גם לנוקקים וגם לקרובים לה. אוהבת להעניק ולפנק".

נחלים // עד גיל עשר גדלה במושב נחלים. "אני זוכרת את המרחבים, היינו המון בחוץ, רצנו ושיחקנו עם כל ילדי המושב. זו הייתה ילדות מאוד בריאה ושמחה".

המעבר // בכיתה ג' עברה עם משפחתה ליישוב חשמונאים. "ההורים שלי היו ממקימי היישוב. המעבר היה לי קשה. היה לא פשוט להיפרד מהחברות, אבל די מהר נכנסנו לעניינים והכרתי חברות חדשות".

משפחה ברוכה // "לגדול בבית עם עשרה ילדים זו חוויה טובה בגדול. יש הרבה אקשן ושמחה בבית. אני רואה במשפחה גדולה ערך גדול ומעריצה את ההורים שלי שהצליחו לגדל את כולנו. היום כאמא, כשאני רואה עד כמה זה שואב ומורכב, אני מעריכה אותם אפילו יותר".

להביט בעיניים // הייתה מדריכה בסניף בני עקיבא המקומי. "לקחתי את ההדרכה הכי ברצינות. הייתי המון בסניף. באותה תקופה לא היו פלאפונים והייתי יושבת ומדברת שעות עם החניכים. מציאות של זמינות מלאה, רק להסתכל אחד לשני בעיניים ולדבר".

אולפנה // אולפנת צפירה. "שנים כפיות ומצמיחות. לא אהבתי לשבת וללמוד, יותר הסתובבתי בחוץ. הייתי טובה בספורט ובאומנות, אבל בשאר המקצועות פחות. הלימודים פחות עניינו אותי, היו הרבה צחוקים וחברות".

היי דרומה // בשנת השירות הראשונה הייתה קומונרית בסניף בני עקיבא בנתיבות. "שנה שהייתה אחת המשמעותיות בחיי. אני מאוד מחוברת למקומות אותנטיים ושורשיים. הכרתי משפחות, למדתי המון. הגשמה שלי התחברה לשם".

ירוחם // בשנה השנייה שירתה בירוחם. "עבדתי בתיכון ממלכתי ובמדרשת ביחד. עשייה מאוד חווייתית ומאתגרת. היו מקרים קשים שנתקלתי בהם ובתור נערה צעירה בת 19 תהיתי מה עושים. לקחתי משם בעיקר שהחיים עצמם הם שליחות תמידית".

אקדמיה // בתום השירות נשארה לגור בדרום. "התאהבתי במקום". למדה לתואר ראשון במינהל חינוכי והיסטוריה של עם ישראל באוניברסיטת בן־גוריון בנגב.

החצי השני // את בעלה הכירה דרך חבר קרוב משותף. הם נשואים 18 שנה. מתן בן ה־42 מנהל חטיבת ביניים באור עקיבא. "חבר קרוב, בעל ד"ר תומך ומפרגן, שדוחף אותי לעשות הרבה טוב".

הנחת // חמש בנות. הגדולות - תאומות בנות 16, מעיין ושקד. אילה בת 12. הדר בת עשר אומצה כתינוקת קטנה. והבת הקטנה גילי־אודליה. "הן החיים שלי וכל עולמי".

רחלי תורג'מן-הומינר

42 נשואה למתן, אם לחמש בנות תושבת מעלה גלבוע מייסדת ומנכ"לית אתר ההיכרויות והשידוכים 'הבאר'

מתרגשת ברמות כאילו זו הפעם הראשונה. זה לראות את התערבות ה' בעולם". הוגו האחרון שזכתה לשדך הוא אפרים רימל, ששכל את אשתו ובתו בתאונת דרכים, עם איילת קולמן, שהתאלמנה מבעלה בפיגוע. "זה מרגש, כמו לבנות חומה שלמה בבית המקדש".

הצורך // "לפני שנה הגיעו אליי המון רווקים ורווקות ושיתפו שהם לא מוצאים את עצמם בעולם הדייטים ושהם נתקלים בהרבה שקרים ונוכלויות באתרים. חשבתי מה אני יכולה לעשות למענם ועלה לי הרעיון להקים אתר שיהיה מסונן ומוגן רק למשודכים שראיתי והכרתי. עם הזמן הבנתי שצריך מאגר גדול יותר".

הבאר // "הייתי בקשר עם שדכנים מכל הארץ ופשוט גייסתי אותם למשימה. הם נרתמו בחפץ לב מתוך אכפתיות ותחושת שליחות". יחד הקימו את אתר ההיכרויות והשידוכים 'הבאר'. 'הבאר הייתה מקום המפגש של האבות והאימהות למטרת היכרות ושידוכים, וגם 'הבאר' שלנו הוא מקום שבו צומח הסיכוי לאהבה. האתר פועל חצי שנה ויש כבר זוג שהתחתן דרכו וכמה זוגות שברדך".

למטרת התונה // "זה האתר היחיד בארץ שמבקש תעודת זהות עם ספח. ככה אנחנו יודעים מה הסטטוס של האדם - רווק או נשוי, גרוש או אלמן, האם הוא יהודי ומה הגיל האמיתי שלו. זה מוריד ומסנן אנשים שיש להם כוונות אחרות, והאיכות האנושית עולה. באתר שלנו יודעים

ברור לי שזה הקב"ה פועל במציאות ואנחנו, השדכנים, רק השליחים".

השידוך הראשון // השידוך הראשון שלה שהוביל לחתונה היה במהלך שנת השירות בנתיבות. "חברה שלי נסעה באוטובוס והנהג, בחור דתי בן 24, ביקש שתחפש לו שידוך. החברה התקשרה אליי וסיפרה לי בהתלהבות ואמרתי שנראה לי שיש משהי מתאימה. הצענו לה אותו. הם יצאו כמה חודשים והתחתנו. הייתי בת 18 והייתי בעננים".

לדאוג לרווקים // "לאורך השנים השדכנות הייתה על אש קטנה. אנשים היו פונים אליי ומבקשים שאכיר להם. בימי הקורונה בסגר הראשון שיגעה אותי המחשבה מה עושים רווקים ורווקות עכשיו. האם החיים שלהם עצרו או שהם ממשיכים לצאת? מה עושים זוגות שתוך כדי קשר? קיבלתי הרבה פניות מאנשים, הטלפון לא הפסיק לצלצל, ונשאבתי לזה בענק".

בדד // "הבדידות של אנשים היום כל כך גדולה. אנשים צמאים לזוגיות, להקים בית. יש בנות שמגיעות אליי והן מוכשרות ויפהפיות ומספרות ששלוש וארבע שנים לא הציעו להן הצעה אחת. זה דבר לא הגיוני וכאב עצום".

שליש גן עדן // עד היום זכתה לחתן עשירות זוגות. "זכיתי להפגיש זוגות רבים, וכל פעם מחדש כשזוג מתקשר להודיע שהוא מתארס אני

במגרש הביתי

בוקר טוב

קמה מוקדם בבוקר. "משתדלת לעשות הליכה. את רוב היום אני מקדישה לענייני האתר, עונה לפניות, עובדת מול צוות המתכנתים, שירות לקוחות, השדכנים ועוד". הולכת לישון מאוחר.

השבת שלי

"זמן של שקט ומחשבות, משפחה וחברים. זמן של התנתקות. מזל שיש שבת".

פלייליסט

עידן רייכל, פיוטים ושירי ארץ ישראל הישנה והטובה.

צילום לאופק

הרב חיים סבתו. "בעל שכל חריף וחוכמת חיים מיוחדת. אין פער בין מה שהוא מלמד לאיך שהוא חי".

לשאלה

"לזכות לשדך זוגות רבים וטובים כל חי".

בשאלה צלולה

"ארצה לעשות את שביל ישראל בנחת".

שנכנסים למטרה אחת - זוגיות בריאה וחתונה".

מים עמוקים // "יש באתר כמה מסלולים: מסלול 'צלילה חופשית' של היכרות חופשית, ומסלול 'ממעמקים' שזה מסלול של היכרות עם שדכן, ובנוסף מסלול משותף עם פרויקט ההיכרויות 252. ככה אנשים חשים שהם לא מגששים לבד באפלה".

להתחיל מחדש // זמן מיוחד היא מקדישה להיכרויות בפרק ב'. "גרושים וגרושות לרוב חוו מערכת נישואין לא מוצלחת. האתגר הוא להצליח לפתח מערכת זוגית חדשה עם דפוסים אחרים. זה מחייב הרבה רגישות, וכשצריך אני שולחת לאנשי מקצוע, כדי לוודא שאותם דפוסים לא יחזרו על עצמם. אצל אלמנים ואלמנות הרבה פעמים דמות האישה או הבעל שנפטר מלווה בקשרים הבאים, והאתגר הוא לפתוח דף חדש".

אובדן // אחותה, אודליה פינקלר, נהרגה בתאונת דרכים לפני תשע שנים. היא הייתה בת שלושים, אמא לשני ילדים קטנטנים. "זו הייתה טרגדיה שאין לדמיין. מאז שהיא נהרגה הקמנו הרבה דברים לזכרה, ובגלל שנושא השידוכים היה קרוב לליבה - האתר הוקדש לעילוי נשמות".

אם זה לא היה המסלול // "הייתי רוצה לנהל תיכון לנוער בסיכון. משהו בעשייה ובקשר עם נוער מדבר אליי".

תבחר מבחר המקצוע של יום המחר!

מלגת קיום בסך **1,200** בחודש בתקופת הלימוד בשנה א'

מילגת קיום מיוחדת עד **30,000** בשנה *לזכאיות

אוהבת לעבוד עם אנשים ולא מחשבת?

מערכות מידע

תואר ראשון B.Sc מטעם האקדמית ת"א יפו

מסלול חדש ומבוקש בעולם ההשמה!

מסלול רב תחומי המפגיש בין שני העולמות הנדרשים ביותר בתעשייה העכשווית: עולם ההייטק, הטכנולוגיה והתכנות ועולם ניהול העסקים והכלכלה במקביל!

מכללת בני ברק החרדית (ע"ר)

להרשמה וייעוץ לימודים אישי:

03-5726113

מייל: meet@mivchar.org.il

אתר: www.mivchar.org.il

קמפוס ראשי: רח' יהושע בן נון 2 בני ברק | קמפוס קונקורד: רח' בר-כוכבא 2 בני ברק

סיפור שנולד בחולות

פסיכולוגית בצה"ל, ומילאה תפקיד משמעותי בהכנת החיילות מבחינה מנטלית לביצוע הגירוש. בעלה, עוז, הוא איש שקט ויציב. הוא היה קצין בצבא וגם עסק בחקלאות. הם גרים בעוטף עזה, באזור שבו הוקמו מחדש יישובי המגורשים, אך אין להם קשר עימם. הזוג נאלץ לעבור מסע של טיפולי הפריה כדי להשיג היריון, בינתיים ללא הצלחה. בעקבות הקורונה רלי עוברת לעבודה טיפולית כפסיכולוגית במועצה, ומקבלת מטופלים דרך אפליקציית הזום מסלון ביתה. וכך היא מתחילה להכיר את שכניה, רובם יוצאי גוש קטיף. בשלב מסוים בעלה נדבק בקורונה, ולכן היא נאלצת להתרחק מהבית, בתור מטופלת פריון, כדי לא להידבק. לילה אחד, כשעוז לבד בביתם, פורצת בו אש, אך הוא לא מריח את השריפה בגלל הפגיעה בחוש הריח שגרמה לו הקורונה. בדרך נס וברגע האחרון ממש הוא ניצל, אך הבית כולו עולה באש.

עוז עובר לגור במלונית במרכז הארץ עד שיבריא, ורלי מתגוררת בינתיים בדירה בביתו של רופא ביישוב של המגורשים - אדם מבוגר שהיה רופא בגוש קטיף והתאלמן בעקבות הגירוש. כחסרת בית ומנותקת ממשפחה, רלי עוברת מסע תודעתי מפותל ועמוק. הסיפור בעצם משלב תיאור של הציפייה לילד ולהקמת משפחה בצל טיפולי הפריון, ביחד עם תיאור היחסים המיוחדים בין בני הזוג הקרובים נפשית ורחוקים פיזית, ובהצגת התגובות השונות של יוצאי גוש קטיף לגירוש תוך נגיעה בדילמות משפחתיות וערכיות. והעיקר - הוא נגמר בהפי אנו. הצלחת לעזור את סקרנותכם? יש לכם עוד זמן להמתין. הוצאת ספר היא מסע בפני עצמו.

"שלוש" מתקדם אחורה. באותם הימים, הנסיעה השבועית לנצרים עלתה מדרגה עם "התקדמות השלוש". בתחילה נכנסו עם שיירת רכבים, בהמשך בליווי צה"ל מלפנים ומאחור, ואחר כך עם שכפ"צים. אט אט נערמו עוד ועוד בריקדות סביב עמדת החיילים בצומת נצרים, והכניסה ליישוב התאפשרה רק בספארי הצבאי. כמה מגוחך וכמה עצוב. אבל כאז גם היום, יש אנשים שעוצמים עיניים מול המציאות הביטחונית.

עורי נעשה חידודין חידודין כששמעתי את דבריו המקוממים של יריב אופנהיימר, שלצערי קיבל במה בפאנל בכנס קטיף. הוא סיפר שאולי חש גם חמלה על המגורשים בשעות הארוכות של הגירוש, אבל הוא הבין אז ומבין עוד יותר היום עד כמה המהלך הזה היה נכון וכמה חיי אדם נחסכו בזכותו. קהל רועם הדף את דבריו עם קריאות על המצב הביטחוני בדרום וההפגזות בשדרות ובעוטף עזה. לא היה לו מענה סביר לדבריהם. והנה הדגמה לטעות הנוראה שבדבריו - מכתב שפורסם בקבוצת ווטסאפ של נשות בני נצרים, על גבול עזה, בערב תשעה באב תשפ"ב:

"שלוש לכולם. בימים האחרונים אנו מתמודדים עם מצב ביטחוני מיוחד, שכולל חסימות כבישים. אנו משתדלים להעביר אליכם את ההודעות המגיעות מהמועצה בזמן, וממליצים לפנות למוקד אשכול בכל התלבטות בנוגע לנסיעות ולדרכים. הבוקר השתתפנו במפגש זום שיזמה המועצה עם קצין העורף באוגדה. אין לדעת כמה זמן יימשך המצב הזה והאם פנינו להסלמה. במקרה שיהיה אירוע ביטחוני שנוגע לנו, פנחס יודיע הודעה ראשונית בכריזה ולאחר מכן נפרסם הודעות במקומי (זה אותו פנחס שהיה בצוות צח"י בנצרים, תיבנה ותכונן. ח"ק). שבת שלום, צח"י בני נצרים". ●

הנסיעה השבועית לנצרים עלתה מדרגה עם "התקדמות השלוש". בתחילה נכנסו עם שיירת רכבים, בהמשך בליווי צה"ל מלפנים ומאחור, ואחר כך עם שכפ"צים. אט אט נערמו עוד ועוד בריקדות סביב עמדת החיילים בצומת נצרים, והכניסה ליישוב התאפשרה רק בספארי הצבאי. אבל כאז גם היום, יש אנשים שעוצמים עיניים מול המציאות הביטחונית

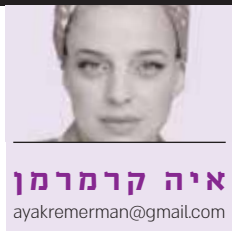
"תן לי יממה להחליט". כמה זמן לוקח למשפחה עם עשרה ילדים לעבור דירה? בפאנל של ילדי הגוש בכנס מרכז קטיף השתתף חתני, הרב חנניה רכל. בילדותו עברה משפחתו ליישוב ימית. ההחלטה התקבלה בתוך יממה בלבד. משלחת מימית פנתה למשפחת רכל הצעירה שהתגוררה בקריית החינוך של ישיבת קדומים, שם לימד האב, הרב נחום רכל. הרב הבין שהמשימה מתאימה לכוחותיו, אבל הוא לא היה יכול להחליט לבד. בארוחת הערב הוא פנה לרבנית שולמית והציג לה את דברי המשלחת. והיא השיבה: תן לי יממה להחליט! למחרת היום הם עברו עם עשרת ילדיהם ליישוב ימית. בהמשך עברו ליישוב עצמונה, ושם חיו עד הגירוש. הרב חנניה מחובר לחלוטין עם ה"שיגעון" של ההורים, וכממשיך דרכם הוא מתיישב בלבבות בגרעין התורני ברמת השרון. אבל זה לא מובן מאליו.

לבכות על סבא שנרצח. בסרטו החדש של מורדי קירשנר 'לב שבור, שפה פצועה' הוא מלווה את משפחת ויזנר הנפלאה מהיישוב נצרים בשיח בין-דורי. בנות משפחת ויזנר מתבוננות לאחור על החיים בנצרים, ומניחות לנו לתהות האם הן היו מחוברות לגמרי למהלך שעשו הוריהן. והנה דוגמה. הסבא ויזנר נרצח בבית הכנסת בנצרים על ידי מחבל מתועב. בשיח, הבנות שואלות את אביהן הצדיק שאלה נוקבת: "אבא, למה לא בכית, למה לא הבעת צער כשסבא נרצח בידי בני עוולה? זאת התגובה הכי טבעית. חייבים להיות כל הזמן חזקים?"

אני זוכרת את היום המר הזה שבו נרצח סבא ויזנר. היישוב נצרים היה ביתנו במשך 12 שנה. זכיתי להיות שם רופאת הנשים, ובעלי העביר שיעורי תורה. גרנו בקרוון עם ציוד מינימלי ואחר כך ב"ג'רפה" ליד החממות. העכברים התחבאו בכל פינה, מבקשים ליטול חלק במצוות יישוב ארץ ישראל. היה חם כל כך עד שהייתי דוחפת את ראשי לתוך המקפיא כדי ליישב את הסערה ההריונית. הילדים רצו ברגליים יחפות על הדינונות, ולא היה גבול לשמחתם. בימי שישי היינו ממתינים ב"מנחת" קרני בשמש הקופחת, ומסביבנו חול וחול. ובהגיע המשאית לנצרים העמסנו ילדים וחבילות לתוך החלל המאובק והקופצני של הרכב המנומר המשוריין שהוביל אותנו למקום מבטחים. כן, מבטחים. סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמיים.

הלידה שגררה היריון. לפני שנתיים, בחודש אב, בשיא של אחד מגלי הקורונה, נדדה שנתי וחזרתי בעיני רוחי לימי גוש קטיף. החולות, החמימות מתחת לרגליים יחפות, תכול השמיים ממעל, העיניים הטובות וגם העצובות, היתושים, החממות, השיירות והפצמ"דים. ואז זה קרה. קוראים לזה השראה. בתוך שעות ספורות הולידה המקלדת עלילה והסיפור החל לקרום עור וגידים. ובתהליך שהוא מהופך לפיזיולוגיה של היריון ולידה, הלידה גררה אחריה את מסע ההיריון של ספר. ולכן אני אסירת תודה לקורונה, שלמרות כל המורכבות שחוללה, היא העניקה לי השראה לכתיבת ספר פרוזה שבו היא שזורה כשחקנית משנה. אספר לכם רק מקצתו, כדי להשאיר אתכם במתח.

לסיפור קראתי 'אבדות בחול'. העלילה כולה מתפרשת על פני כעשרה ימים. היא מתרחשת בדרום הארץ, כחמש-עשרה שנה לאחר הגירוש מגוש קטיף, בתקופת הגלים הראשונים של הקורונה. הגיבורה, רלי, שירתה בזמן הגירוש כקצינה

איה קרמרמן
ayakremman@gmail.com

העיקר הוא היום שאחרי

איך להקשיב ואיך לדבר, מתי להחמיא ומתי להיות אני עצמי: בניין הבית האמיתי מתחיל ביום שאחרי החתונה, וכדי להגיע לגן עדן צריך עבודה עקבית ונכונה

רצונותיי, אני צריכה להיות בהירה לעצמי. זוגיות היא לא רק "אנחנו". יש גם אני ואתה עצמאיים. עצמאיים ותלויים. לכן אני צריכה להתבונן תמידית פנימה כדי להקל על בעלי לעזור לי. וההקשבה צריכה להיות גם מופנית לצד השני. למילים ולשתיקות של בעלי. למה שהוא אומר וגם למה שלא.

3. נקודות תורפה. לפעמים הן גלויות, לעיתים בן הזוג בעצמו לא יודע שהן קיימות, עד שמתפוצץ בקרבן מוקש. לעולם לא לדרוך ביודעין על נקודות כאב. דריכה מכוונת תרגיש כבגידה לכל דבר. כשרוצים ליצור קרבה, לוקחים סיכון מחושב להיפגע. אבל בשביל ליצור קרבה צריך להיפתח, גם במקומות הכואבים. תעריכו את בן הזוג על הפגיעות שלו ולא ההפך. אל תינסו למקומות הפגיעים עם קלשון. דעו, לזוגיות טובה יש יכולת לרפא נקודות תורפה. לעומתה, לזוגיות לא טובה יש היכולת המפוקפקת ליצור נקודות חדשות. רמז - אם לבן הזוג שלכם יש קושי בלהיפתח, תעשו בדיק בית פנימי אם הכנתם קרקע בטוחה עבורו.

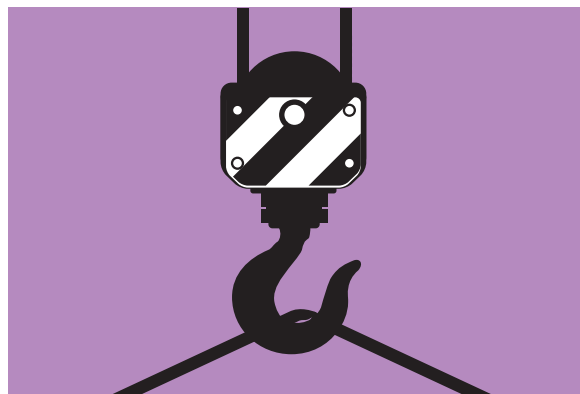
4. להיראות. אנחנו זקוקים לזה נואשות. אולי זה מה שכל כך חסר לנו בהיעדר בית מקדש. לראות ולהרגיש שה' רואה אותנו, גם אם זה לשבריר שנייה. האמת היא שאנחנו לא ממש שונים מהילדים. מהרצון שלהם שאמא שאוהבת אותי תראה את המעשים שלי, תגיב בהתרגשות, תכיר בהתקדמות. ההכרה, הגאווה והעיניים של אהוב שוות הכול. בכל פעם שבעלי מנקה את המטבח הוא מצפה שאגיב, שאשב. גם אם בעיניי זה אמור להיות ברור מאליו שהוא שותף למטלות הסיזיפיות של החיים - זה כלל לא רלוונטי. הוא צריך הכרה, ולכן חשוב לי לתת אותה.

5. תיאום ציפיות. הרבה פעמים כשזוגות מפרידים כוחות נשמע המשפט "גדלנו והשתנינו, התרחקנו. אנחנו כבר לא באותו מקום". תמיד מדהים אותי המשפט הזה. ברור שגדלתם, אם לא גדלתם בשנות הזוגיות שלכם - משהו מקולקל. זוגיות אמורה להצמיח ולצמוח, להגדיל ולהפירות אחת את השני ואחד את השנייה. לא ברור לי למה זה מפתיע כשזה קורה. אז איך אפשר לתאם ציפיות כשכל הזמן משתנים? לבעלי ביומן יש "פגישות סטטוס". כמו בכל תהליך עבודה, גם בזוגיות שלנו מתקיימות באופן קבוע פגישות שבהן מעדכנים על הכול. כלום לא מתפסס. המידע שקוף וזמין. אין הפתעות. אם אין תיאום, אם אני לא מתעדכנת במתרחש בנבכי נפשו של בעלי והפוך - אז "גדלנו למקומות אחרים" עלול לקרות.

6. כל הזמן את אשתי. והפוך. גם כשאני לא איתו, כל מה שאני עושה משפיע עליו. מה שאני אוכלת, איך שאני שומרת על עצמי, מערכות היחסים עם אנשים אחרים, התכנים שאני צורכת, הדיבורים והתפילות. יש פה אדם שכרך את חייו בחיי. אני צריכה לוודא בכל עת שאני לא פוגעת בו, גם בתחומים בחיי שלכאורה אינם קשורים אליו. והפוך. קוראים לזה ערבות הדדית.

7. אני ולא אתה. "אני צריכה שתעשה ככה", ולא "אתה פגעת בי". "אני רוצה יותר..." ולא "אתה לא נותן לי מספיק". דברו באני. גם אם זה במחיר של לחשוף פגיעות, גם אם זה בסיכון להיראות חלש. אם הבעל שלכן מיישם את סעיפים 2, 3, 6 - הקרקע לשיחה תהיה רגישה ומכילה.

8. מעל לטבע. תגידו אני אוהב/ת אותך. סליחה. את/ה חשוב/ה לי. טעיתי. תודה לה' שאת/ה שלי. מלא. כל הזמן. אין זמן שזה לא מתאים. ●

ההכרה, הגאווה והעיניים של אהוב שוות הכול. בכל פעם שבעלי מנקה את המטבח הוא מצפה שאגיב, שאשב. גם אם בעיניי זה אמור להיות ברור מאליו שהוא שותף למטלות הסיזיפיות של החיים - זה כלל לא רלוונטי. הוא צריך הכרה, ולכן חשוב לי לתת אותה

הרבה יותר כיף לחשוב ולכתוב על ט"ו באב מאשר על ט' באב, נכון? הם כל כך סמוכים זה לזה, ועדיין תהום של הבדלים פעורה ביניהם. האחד מדבר על שבר, על כיליון. כולו עצב ומגבלות. החיים עצמם. בוודאי בתוך מציאות עמוסת בחירות לעייפה, טילים ואינפלציה של מחירים. ט"ו באב, לעומתו, מלא באופטימיות, בהתבוננות לעתיד מלא אושר ובעיקר בתקווה, ריח ניחוח של מחר. החיים בוורוד. אבל הקרבה ביניהם היא הרבה מעבר לסמיכות בלוח השנה. מהות שני הימים היא "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". בתים כאלה שיש לנהוג בהם במשנה זהירות. שניהם ייחרבו ללא עבודת המידות, אם קמצא ובר-קמצא לא יחפשו פשרה בזמן אמת, בזמן מבוכה וניסיון.

לפני כ-25 שנים בעלי הציע לי נישואין. היינו מאוד צעירים, והסובבים אותנו לא ממש הבינו באיזה קטע אנחנו ממהרים ולמה דחוף לנו להתחתן. המבוגרים האחראים רצו שנלך ללימודים גבוהים לפני, שנגיע בנויים ועם מקצוע לחיי הנישואין. החברים היו עדיין במחוזות הביולוגיים או בסימן הטיוח הגדול של אחרי צבא. אבל היינו נחושים. משום מקום נגלה - משמע, בחסדי ה' - דלק לנו איזה פתיל מתחת לרגליים שהאיץ בנו להתקדש ולהתקדם. מצאנו את עצמנו בלב ים, בדרך חדשה, ללא נווט או מנהיג שידריך אותנו אם אנחנו בכיוון או הולכים חלילה לטבוע. החתונה הפכה לגולת הכותרת. המשפחה כולה עסקה באירוע, ולכל דודה רחוקה או קרובה היה מה להציע.

ביום שאחרי, קמנו לאיזה ריק מוזר. לאן הולכים מפה? מה עושים אחרי היום הגדול, כשהחיים האמיתיים מתחילים? לזה לא הכינו אותנו. מהר מאוד הרגשנו שמשנה השתנה בינינו. זו הייתה הוודאות הזו של המשך הדרך יחד, שגרמה לנו להבין שהחיים שלי תלויים בשלו וההפך. חוסר ההדרכה שידר לנו שלהתחתן זה קל. ובאמת לקחנו מפיכת אירוע והיא ממש ידעה מה היא עושה. אבל להמשיך את החיים, להתחיל אותם על אמת, יד ביד, עם משהו בינינו שהוא עמוק יותר מרומנטיקה - הרבה יותר קשה. לחיים אין מפיקה. מאז עברו כ-24 שנים. 24 שנים שאני חושבת כמה זו טעות להתמקד ביום החתונה ולא ביום שאחריה.

לשתוק בזמן מריבה

אני לא מדריכת כלות, בינתיים. אבל מרבית שנות חיי עברו עליי כאשת איש. יש לי כמה מסקנות וטיפים למי שרוצה לשמוע.

1. תקשורת מקרבת. נשמע הכי פשוט בעולם, אבל זה מאתגר וקשה תמידית, ולו בגלל שהעולם לא מלמד אותנו לעשות את זה. לצערי אפילו הפוך גוטה. תקשורת מקרבת נדרשת תמיד. כל תקשורת אחרת תירשם לעד בספר הפנסנות. גם אם יש מאמץ להוציא אותה מדפי ההיסטוריה הזוגית. גם אם זה לא במודע. בבחינת נכווה ברותחין נוהר בצוננין. לברור מילים בזמן עלבון זו עבודת המידות העמוקה ביותר. לשתוק בזמן מריבה זו האנטיזה לכל אינסטינקט שטבוע בנו. שניהם מצרך בסיסי שהוא בגדר חובה לכל מי שרוצה לחיות באושר עד עצם היום הזה.

2. הקשבה. לעצמי ולאחר. בשביל להבהיר לבעלי את

טירת צבי

טעים להתבשר

בפיקניק, בטיול או בחיק הטבע
הכי טעים ליהנות עם טירת צבי

למהדרין יש
תנובה

מוצרי טירת צבי בכשרות: הרב דוד ורנר, חדרה.
הרב שלמה רוזנפלד, הרבנות האזורית עמק המעיינות.
הרב שלמה מחפוד, בד"ץ יורה דעה או בד"ץ קהילות.